

KOMMUNISTISK POLITIK

Berlin 2. oktober 2004
70.000 i protest mod Hartz IV

*Væk med
EU's
Agenda 2010!*

Amsterdam 2. oktober 2004
250.000 i protest mod pensions-
reform og sociale nedskæringer

Nr. 20

8. årg.

2004

9. oktober -
22. oktober
Støttepris 12 kr.

TEMA: VÆK MED EU'S AGENDA 2010

- Sminket virkelighed s. 2 ● Hvordan går det i Afghanistan? s. 3 ●
- Væk med EU's Agenda 2010 s. 4 ● Masseprotesterne mod Hartz IV s. 5 ●
- Det gav heller ikke arbejde... s. 8 ● STOP NU: Unge mod Fogh s. 10 ●
- Dagpengestoppet s. 11 ● Amerikansk og svensk: For justice! s. 12 ●
- Irak og DIB s. 14 ● Socialdemokratiets storhed og store fald (2) s. 16 ●
- Historieskrivere og kommunister s. 21 ●
- Debat s. 22 ● Dagsordenen for 2010 s. 24

Sminket virkelighed

Det går godt i Danmark', startede Fogh sin åbnings-
tale til folketinget med.

Havde han kigget ud af vinduet, ville han se, at de unge har en anden mening. I titusindvis protesterede de på slotspladsen og andre steder i landet, selvom der blev viftet med dannebrogflag fra toppen af spiret.

Havde han sagt: 'Det går godt – for de rige i Danmark!' havde han nærmet sig noget, der lignede sandhed.

Fogh sagde: 'Optimismen blomstrer i Danmark'.

Havde han sagt: 'Børsen er optimistisk - ved udsigten til større profitter', ville han røre ved noget reelt.

Foghs billede af Danmark er sminket virkelighed. Det er hans bidrag til den globale løgn. Til gengæld er det sminkede billede, han tegner af verden, stort set overtaget fra Bush og Co.

- De unge foran Christiansborg giver udtryk for hvad en stor del af Danmark føler. Vi skal af med Foghs lakajpolitik over for USA og hans asociale og brutale nedskæringer, som skal styrke profitterne og tilpasse Danmark til EU som superstat og supermagt, siger Dorte Grenaa, formand for Arbejderpartiet Kommunisterne.

Hun tilføjer:

- Men det må ikke glemmes, at der ikke bare er brug for et regeringsskifte. Der er brug for noget helt andet: et brud med unionspolitikken og nyliberalismen, at Danmark trækkes ud af de imperialistiske krigsaliancer. Freden er den vigtigste investering.

Fra folketingets talerstol kværnede Fogh: - Det går godt. Og det kommer til at gå endnu bedre, hvis vi fastholder regeringens kurs. Forventningerne til fremtiden er lyse. Fogh holdt valgtale – men undlod at udskrive valg. Det kommer senere i folketingssamlingen. Han havde nærmet sig sandheden, hvis han havde sagt:

- Vi er i færd med at styrke monopolerne og A.P. Møller, i Danmark og globalt. Vi har gjort Danmark til en lille og superaggressiv imperialistmagt, som i tykt og tyndt følger signalerne fra Det Hvide Hus. Vi lader danske soldater slås i Irak og Afghanistan, for olie og USA.

- Vi er også en superaktiv medspiller i planen om at gøre EU

til en global supermagt. Vi følger EU's Agenda 2010 og holder hvad Nyrup lovede i Lissabon i 2000: EU skal blive verdens mest dynamiske og konkurrencedygtige økonomi. De arbejdende og det store flertal i Danmark kommer til at betale for det: Vi er i gang med at presse citronen (arbejdskraften): Der skal arbejdes meget mere – for en ringere løn. Arbejdstiden skal op – reallønnen skal dramatisk ned. De sociale udgifter skal barberes mere endnu. Alt hvad der kan presses profitter ud af, skal stilles til rådighed for monopolerne: Derfor laver vi en strukturreform, så vi for alvor kan få gang i privatiseringer og udliciteringer. Og så skal vi have danskerne fuppet til at sige ja til den ny unionsforfatning, som vi ikke kan undgå at sende til folkeafstemning.

På talerstolen sminkede Fogh videre:

- Det danske samfund står stærkere end nogensinde til at møde fremtidens udfordringer. Og udfordringer er der nok af. Men netop, når det går godt, skal vi tage fat på at sikre det danske samfund, så de kommende generationer kan opleve fortsat fremskridt, tryghed og velfærd. Den nok største udfordring er den, man med et lidt fremmedgørende ord kalder globalisering, erklærede Fogh. - Viljen til forandring er vejen til tryghed.

Hov! Stop! Der kom en ny *punchline*, en kort og slagkraftig formulering, som spindoktorerne elsker: 'Viljen til forandring er vejen til tryghed'. Har Fogh selv opfundet den? Eller er det også denne gang Dansk Industri eller en reaktionær tænketank?

'Viljen til forandring er vejen til tryghed': Det betyder vist at man skal lulle sig i søvn med Foghs og Bush's sminkede virkelighedsbilleder og blive mere konkurrencedygtig, sådan rent privat. En formel for tilpasning til den globale kapitalistiske jungle.

Den kollektive 'vilje til forandring' stod uden for, på slotspladsen – og forlangte Fogh, Tørnæs og hele det reaktionære skønmaleri fejtet væk! Redaktionen 5. oktober 2004

**KOMMUNISTISK
POLITIK**

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 400 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 15. oktober 2004

Hvordan går det i Afghanistan?

Hvordan går det i Afghanistan?

Vi ved, hvordan det går i Irak. En omfattende modstandskamp er i gang mod de amerikansk-ledte besættelsesstyrker. USA og dets lakajtroppe har indledt en storoffensiv, som spreder mere død og ødelæggelse, nye store civile tab. Irak er bogstavelig talt blevet bombarderet årtier tilbage, mens Bush og Fogh og de andre krigshøvdinge insisterer på, at den ulovlige aggressionskrig var berettiget, og at der sker afgørende fremskridt for økonomi, demokrati og menneskerettigheder.

Vi ved, hvordan det går med Palæstina. Israel har frie hænder til at gennemføre en total ødelæggelse af det palæstinensiske samfund, knuse al modstand gennem statterror, massakrer og summariske henrettelser og bygge en ulovlig apartheidmur. Den såkaldte 'fredsproces' er effektivt begravet af de israelske tanks, selvom Bush og Per Stig Møller stadig taler om 'en levedygtig palæstinensisk stat'.

Vi ved, hvordan det får med 'krigen mod terror', det amerikanske skalkeskjul for imperialistisk aggression: Verden er blevet et mindre sikkert sted.

Men hvordan går det egentlig i Afghanistan, hvor den endeløse 'krig mod terror' blev indledt under kodenavnet '*Infinite Justice*' – 'Uendelig retfærdighed'?

Det går rigtig skidt for Afghanistan og afghanerne. Selvom Danmark er en særdeles aktiv deltager i den internationale besættelseskoalition, som styres af USA, og har været i krig i Afghanistan fra starten, er det ikke meget som slipper ud i form af nyheder eller beretninger hverken fra militæret eller den såkaldte frie presse. En underlig form for selvrensensur synes at have grebet chefredaktionerne. Det er nærmest blevet en offentlig hemmelighed, at Danmark stadig er i krig – også dér.

Efter 3 års besættelse afholdes der nu valg. De amerikanske medier, som ukritisk gengives her, jubler over 'det første demokratiske valg nogensinde'. Afghanistan er ifølge propagandaen befolket af lykkelige frigjorte kvinder med stemmeret, anført af en karismatisk præsident ved navn Karzai, hvis popularitet vil indsætte ham som 'valgt' præsident, og ikke bare som amerikansk indsat lakaj.

Sandheden? Under det amerikanske styre er Afghanistan er blevet verdens heroinleverandør nr. 1. Det overgår

tilmed Burmas berygtede Gyldne Trekant, og står for hen ved ¾ af verdens opiumsproduktion. Siden amerikanerne kom til magten – med dansk bistand – er der blevet dyrket flere opiumsvalmue end grønsager. Sidste år blev produktionen af opium anslået til en værdi af 2.3 milliarder dollars. Den er vokset i år – og udgør langt størstedelen af Afghanistans (eksport)indtægter.

Under taliban-regimet var valmuerne næsten blevet udryddet. Taliban-styret blev væltet i en krig, hvor den amerikanske krigskoalition støttede sig på Nordalliancen – en koalition af afghanske krigsherrer og opiumskonger, som talibanerne havde

afsat.

Krigshøvdingene kom tilbage til magten og genoprettede deres høvdingedømmer, med blomstrende valmuemarker og hver sin private milit. Indtægterne fra opiumen finansierer luksusliv og deres militser.

Men det amerikanske Afghanistan har også fået to andre, nye indtægtskilder: Den ene er børn, den anden menneskelige organer. Unge afghanske piger sælges til amerikanske købere til sex. Børn er blevet en handelsvare. Og det er en almindelig foreteelse, at der findes lig af unge mennesker, hvis hjerner, lever, nyrer, eller tilmed øjne, omhyggeligt er skåret ud. Der går ikke noget til spilde. Kaldes det mon '*organisk landbrug*', spørger en kritisk amerikansk journalist.

USA's allierede – krigs- og opiumsherrerne (og ikke det 'besejrede' Taliban) – kontrollerer det meste af Afghanistan uden for Kabul-området, hvor kransekagefiguren Karzai residerer under massiv international militær beskyttelse.

Nu skal han vinde det 'demokratiske' valg – og det vil han også gøre, for krigshøvdingene har deres egne metoder. Journalisten Chris Floyd rapporterer fra den afghanske valgkampagne, at krigshøvdingenes opfordring til at stemme lyder sådan her:

'Stem på præsidenten – eller vi brænder jeres huse ned!'

I det amerikanske Afghanistan hersker kaos og middelalderligt barbari. Det er mordernes, tyvenes og gangsternes paradys. Afghanske kvinder sætter ild på sig selv i voksende tal for at undgå misbruget.

Hvad skal danske soldater i Afghanistan? spurgte Anders Fogh i sin åbningstale til folkettinget. Han svarede ikke på det. Måske det er for pinligt ...

Væk med EU's Agenda 2010

Der blev demonstreret mod EU's Agenda 2010 i Holland og Berlin den 2. oktober. Overalt i Europa har arbejderne taget kampen op mod denne nyliberale plan. Men hvad er Agenda 2010?

På EU's topmøde i Lissabon i marts 2000 gav de daværende regeringschefer hinanden håndslag på, at EU i år 2010 skulle være 'den mest dynamiske og konkurrencedygtige økonomi i verden'.

EU indledte dermed et kapløb med USA om at blive verdens stærkeste imperialistiske økonomi.

Planerne var i sine grundtræk fremSAT af ERT – European Round Table of Industrialists, de europæiske monopulers førende lobbygruppe.

Agenda 2010 er EU's plan for at blive verdens mægtigste økonomiske magt - på arbejdernes bekostning.

Selve betegnelsen stammer fra Schröder-regeringens udmøntning som 'reformpakke' af drastiske sociale nedskæringer.

Dengang præsenterede den daværende danske socialdemokratiske statsminister Poul Nyrup Rasmussen og de borgerlige medier det som en stor sejr for den danske social- og arbejdsmarkedsmodel: "Danmark er en stormagt i arbejdsmarkeds- og beskæftigelsespolitikken," udtalte Nyrup på de bonede gulve i Lissabon.

Det var en gigantisk løgn, der skulle tilsløre, hvad det hele gik ud på - den virkelige Agenda 2010:

Arbejderne i Europa skal betale for 'dynamik' og 'konkurrencedygtighed' – det vil sige for *monopolernes øgede profitter*. Det skal ske gennem længere arbejdstid, reallønsferringelser på 30 pct., kortere pensionsalder og lavere pensioner, reduktion af arbejdsløshedsunderstøttelser til bistaniveau og reduktion i de øvrige sociale ydelser. Den europæiske arbejdskraft skulle gøres mere 'fleksibel' og 'mere mobil' – også på tværs af landegrænserne. Virksomhedernes skat skulle reduceres og nye områder for profit inddrages gennem en forstærkning af privatise-

rings- og udliciteringstempoet.

Det hele blev selvfølgelig fra starten garneret med fraser om 'velfærd', 'social sikring' og 'arbejderbeskyttelse'. Den samme garniture bruges i dag.

Agenda 2010 gennemføres på forskellig vis i de forskellige lande, afhængig af deres nationale lovgivninger og traditioner på arbejdsmarkedet og af deres skiftende regeringskonstellationer. Men den gennemføres i samtlige EU-lande.

Det har taget nogle år for arbejderne i Unionen at erkende sammenhængen i de angreb, de er udsat for og kæde dem sammen med EU's Agenda 2010. De store protester i en række lande mod pensionsreformer har først og fremmest været set som rent nationale kampe, selvom EU-sammenhængen er klar.

Den 2. oktober demonstrerede 250.000 hollændere mod den borgerlige regerings drastiske angreb på pensioner (herunder den hollandske efterlønsordning), samtidig med at op mod 70.000 tyskere demonstrerede i Berlin mod den socialdemokratisk-grønne Schröder-regerings Hartz IV-'reform' og Agenda 2010.

Begge steder var man bevidst om sammenhængen med EU's Agenda 2010 – at nedskæringerne er nationale udmøntninger af den samme strategiske plan fra de europæiske monopulers og deres redskab EU's side. Man demonstrerede ikke i forhold til de sædvanlige partiskel: Den ene demo rettede sig mod en asocial borgerlig, den anden mod en asocial socialdemokratisk regering.

Kampen mod Agenda 2010 – **Væk med Agenda 2010!** – er en *fælles kamp* for hele arbejderklassen, for folkene i Unionen.

Den er så at sige den sociale og økonomiske side af kampen mod Unionsforfatningen, der gør monopolernes nyliberale politik til grundlov – og befæster superstat og supermagt EU institutionelt, politisk og militært.

Hollandsk demonstrant

EU åbner op for en 65 timers arbejdsuge og prøver at skrue tiden tilbage, til før arbejderne organiserede sig.

Kravet om kortere arbejdstid har altid været centralt for arbejderbevægelsen. 1. maj 1890 gik de europæiske

Massearbejdsløshed, fattigdom og fascistisk hetz. Det er hverdagen i kapitalismens Tyskland anno 2004. Den tyske regering, bestående af socialdemokratiske SPD og De Grønne, forsøger med den borgerlige oppositions støtte at gennemtvinge den såkaldte Hartz IV-reform.

Hartz IV betyder drastiske forringelser for de arbejdsløse. Det har fået hundretusinder af mennesker på gaden i de sidste mange uger, organiseret som mandags-demonstrationer, som er en 'tradition' fra protestdemonstrationerne i 1989 mod DDR-regeringen. Og demonstrationerne og protesterne fortsætter, senest med en landsdækkende demonstration i Berlin den 2. oktober, som samlede op til 70.000 deltagere. Trods de tyske LO-lederes opfordring om at holde sig væk fra demonstrationerne, deltager titusinder af fagforeningsmedlemmer.

Den tyske LO-top har ingen kontrol med bevægelsen og medlemmerne. Det er måske derfor, at den har kaldt protesterne for styrede af "venstrefløjsdemagoger", og at parolen "Træk

EU skruer tiden tilbage – og arbejdstiden op

arbejdere i demonstration med kravet om en 48-timers arbejdsuge. Hundrede år senere blev denne 48-timers uge sat på papir som en ret af EU gennem det såkaldte arbejdsdirektiv.

Nu vil EU-kommissionen skruer tiden tilbage ved at revidere dette direktiv og åbne op for en længere arbejdsuge.

EU-kommissionen foreslår betydelige ændringer af reglerne for arbejdstid. Forslaget siger bl.a., at en arbejdsuge fremover skal kunne være på op til 65 timer, men ikke over 48 timer beregnet over et år. I dag skal gennemsnittet på 48 timer om ugen beregnes over fire måneder. På en lang række punkter er forslaget på kant med nuværende regler og gældende overenskomster.

- Forslaget er en forringelse af et direktiv, som officielt skal beskytte lønmodtagerne. Gennemføres kommissionens tanker, så åbnes der op for en umenneskelig nedslidning af lønmodtagere. Så det er fuldt forståeligt, at fagbevægelsen i Danmark og i de øvrige EU-lande vender sig kraftigt imod forslaget, der undergraver deres århundredlange kamp for kortere arbejdstid, udtaler Ole Krarup, som er medlem af EU-parlamentet for Folkebevægelsen mod EU.

- Direktivet og de foreslåede ændringer er et angreb på den såkaldte danske model, hvor arbejdsmarkedets parter selv afgør forholdene på arbejdspladserne. Det er en traktatfæstet indblanding fra EU's side i forhold,

som unionen bør afskæres fra at pille ved, siger Ole Krarup og bemærker, at kommissionens forslag ser ud til at være udtryk for stærke lobbykræfters uansvarlige ønskedrømme om kortsigtet og hæmningsløs forbedring af konkurrenceevnen.

Det hele er en del af EU's Agenda 2010 – besluttet i Lissabon i 2000 – der skal gøre EU's økonomi til verdens stærkeste og mest 'konkurrencedygtige'.

Arbejderklassens kamp om arbejdstiden er langtfra slut!

Masseprotesterne mod Hartz IV

Af Interpress

"Hartz IV tilbage" er uacceptabel.

For at udvikle "mandags"- protestbevægelsen arrangeredes i september et koordineringsmøde i Leipzig, hvor 186 repræsentanter fra 66 tyske byer deltog. De var enige om parolen "Væk med Hartz IV - Vi er folket". Det første skridt var stordemonstrationen i Berlin. Desuden krævede de delegerede, at den tyske LO-ledelse skal give sin ubetingede støtte til mandagsdemonstrationerne.

Væk med Hartz IV!

Væk med Agenda 2010!

er hovedkravene i de tyske massedemonstrationer.

Hartz IV betyder afskaffelse af arbejdslededsstøtten fra 1. januar 2005. Der sker en sammenlægning af den nuværende arbejdslededsstøtte og socialhjælpen til "Arbeitslosengeld II" (Arbejdslededsstøtte II).

Navnet "Arbejdslededsstøtte II" er direkte hyklerisk, da det ikke handler om nogen arbejdslededsstøtte, men at støtten presses ned på de sociale bistandslovene. De mennesker, som har arbejdet i årtier, og som uforskyldt mister arbejdet, vil blive ramt af de samme fornedrende spørgsmål, som bistands-

modtagere allerede bliver det i dag.

De tyske a-kasser og arbejdsformidlinger vil i fremtiden, hvis reformen bliver vedtaget, kræve meget detaljerede informationer af de arbejdsløse.

Dagpengene er i dag baseret på rettigheder. Men ved årsskiftet ophører denne rettighed, og et "behovs"-baseret system indføres. Det udtrykkes gennem det sympatiske ord "Bedarfsgemeinschaften" ("Behovsfællesskab").

I dag får den arbejdsløse op til 2/3 af den tidligere løn, men efter et år falder dagpengene til 53 procent af den sidste løn. Ægtefællens indkomst og eventuelle besparinger tages der ikke hensyn til. Systemet er altså rettighedsbaseret. Men efter den første januar skal den langtidsarbejdsløses privatliv vendes ud og ind. Hele familiens indkomster skal medregnes, og forsørgerbyrden falder på ægtefællen/samleveren.

Bil, arvegenstande, frimærke- eller møntsamlingens værdi, opsparede penge til ferierejser eller julegaver – alt af værdi skal opgives til og noteres af myndighederne.

Endvidere tvinger Hartz-reformen de arbejdsløse at tage arbejde til 30 % under de faglige overenskomster. Hvis

den arbejdsløse nægter et "rimeligt tilbud", som det hedder, kan dagpengene blive reduceret med 100 euro om måneden i tre måneder. Det gælder også enlige forældre. Nægter den arbejdsløse endnu et job-"tilbud", kan den lokale arbejdsformidling stoppe dagpengene og erstatte dem med madkuponer.

Reformen består af et engangsbeløb, som skal dække alle leveomkostninger plus et beløb til en "rimelig" husleje og varme, der for enlige beløber sig til i alt 345 euro månedligt for vesttyskere og 311 euro for østtyskere. For familier modtager de voksne 311 euro hver, og for hvert barn under 14 år 207 euro, for 15-17-årige børn og for den tredje voksne i familien 276 euro.

Politisk krise

I takt med, at protesterne vokser, har den socialdemokratisk-grønne regering lavet visse mindre justeringer af forslaget. Noget, som regeringen og massemedierne har blæst op.

SPD besluttede at "vente med tandpleje-reformen til næste år", og ligeledes er en reform af hjemmeplejen udsendt, åbenbart med den bagtanke at

gennemføre dem senere, "til næste år".

Men disse kosmetiske forandringer har ikke haft dæmpende effekt på demonstranternes vrede.

Protestbevægelsens fællesnævner er kravet om fjernelse af Hartz-forslaget i sin helhed.

Fordi SPD og De Grønne har gjort den tyske kapitalistiske overklasses krav til sine egne, har demonstrationerne fået en åben politisk karakter. Allerede nu kan vi se, at SPD – men også det borgerlige CDU, som støtter Hartz IV – får folkets 'kærlighed' at mærke ved valgene.

Tidligere har SPD og CDU fået mellem 65 og 75 % af stemmerne tilsammen, men ved delstatsvalgene i Sachsen og Brandenburg forrige søndag fik de ikke mere end 50 % af stemmerne. Da stemmedeltagelsen kun var på hhv. 59,4 % og 56,2 %, indebærer det, at det kapitalistiske Tysklands to bærende borgerligt-reformistiske partier – SPD og CDU – ikke engang kunne mobilisere 30 % af befolkningen.

Skal man tro de borgerlige massemedier, er det først og fremmest "nyfascister og gammelnazister" (NPD og DVU), som har vundet 'proteststemmerne' og "stormer frem".

Det er en grov fordrejning, hvor de borgerlige medier forsøger at skræmme folk med nazi-spøgelset. Nazisternes virkelige rolle er at splitte massebevægelsen. Tysklands Kommunistiske Parti KPD siger det sådan:

"I kampen mod Hartz IV prøver fascistene at koge deres egen brune suppe. NPD i Berlin opfordrer til at deltage i mandagsdemonstrationer. Deres kritik af Hartz IV er dog af den værste slags: Alle udlændinge vil NPD smide ud af Tyskland. Sådan styrker NPD nationalismen og racismen. Sådan splitter NPD den fælles kamp mod Hartz IV. Sådan tjener NPD kapitalen."

Hvem tjener på Hartz IV?

KPD:

"Hartz IV tjener kapitalen ved at - skærpe rådighedsreglerne (for de arbejdsløse, min anm.) ("Zumutbarkeitsregelungen").

- tvinge folk til at acceptere arbejde til løn langt under overenskomsten.

- tvinge folk til at acceptere arbejde for timelønninger på 2 euro."

Østtyskerne føler sig bedraget

KPD gør det klart, at det ikke bare er de arbejdsløses sag:

"Det handler om 30 % lavere løn for alle – det er, hvad kapitalen vil ... Derfor kravet om længere arbejdstid for de ansatte i offentlig tjeneste, for kollegerne hos Siemens, DaimlerChrysler, hos Opel og VW ... Derfor hylneriet om forhøjelse af pensionsalderen og afståelse af feriedage ... Derfor forringelsen af de tilkæmpede tillæg i overenskomsterne, af jule- og feriepengene. At knokle for sultelønninger, det øger afkastet, og dermed stiger profitterne – det er, hvad kapitalen vil.

Tvungen til at arbejde for lønninger under overenskomsten og indførelse af 1 euro-jobbene vil medføre, at lønnen vil blive sænket for alle.

Derfor angår Hartz IV alle. Præcis på samme måde som sundheds og pensions-reformen" er hovedformålet det samme: at sænke lønningerne."

Den socialdemokratiske SPD-regering forsøger ligesom socialdemokraterne og Venstre-regeringen i Danmark at fremstille sig som de bedste garanter for velfærden, men med Hartz-reformen, som SPD ikke engang har forsøgt skjule er kapitalisternes lov ved at give den et andet navn, står det klart for stadig flere, at SPD ikke er nogen garant for velfærden. Derfor er det monopol-koncernen Volkswagens personalechef Peter Hartz, som er arkitekten bag Schröders arbejdsmarkedsreformer, der har givet navn til reformen.

Op til tidligere overenskomstforhandlinger udtalte koncernens øverste direktør Ferdinand Piëch, at hvis ikke forhandlingerne sluttede med et nulresultat, ville VW fyre 30.000 arbejdere og flytte produktion til udlandet.

Agenda 2010

Angrebene på arbejderklassens løn og sociale rettigheder er også en del af EU-planen *Agenda 2010*, som har sat sig som mål at gøre det kapitalistiske EU til "*Verdens mest konkurrencedygtige økonomi i 2010*".

Det sker gennem at bruge arbejdsløsheden som en murbrækker for at tvinge arbejderklassen ned i løn, forringe arbejdsvilkårene, presse tempoet op, mens de arbejdsløse tvinges ud i fattigdom og reduceres til en mobil arbejdskraftshær, som kapitalisterne kan trække ind og ud af produktionen efter behov.

Ved at presse de arbejdsløse ud i den yderste nød og fattigdom håber kapitalisterne, at pilsken kan svinges hårdere mod de arbejdende på fabrikkerne gennem at sænke lønnen og forringe arbejdsvilkår uden større modstand – og på den måde øge profitterne. Sådan skal EU-kapitalisterne kæmpe om markeder, råstoffer og arbejdskraft mod kapitalisterne i Amerika, Japan, Kina og andre lande.

Lad kapitalen betale

At der ikke mangler penge i Tyskland, viser en statistik fra den tyske nationalbank, Bundesbank, over bankaktiverne. Ifølge den er de samlede opsparinger øget fra 2.500 til 4.000 milliarder euro (4 billioner) i de sidste ti år.

Men denne stigning er sket hos den rigeste del af befolkningen. Den gennemsnitlige bankbogs-saldo for den rigeste tiendedel er steget fra 77.000 euro til 160.000 i de vestlige delstater og fra 27.000 til 56.000 euro i øst. Dertil kommer ejendomsværdierne, som ikke er medregnet. Ligesom det ikke fremgår, hvor store beløb den tyske overklasse har ført ud af landet til skattely.

De magre sparepenge, som den fattigste fjerdedel råder over, er derimod mindsket markant, fra 4.900 euro til 2.500 i vest og fra 2.600 til 2.000 i de østlige dele. Den fattigste tiendedel havde ingen opsparinger overhovedet i 2003.

Uden amerikansk statsstøtte, gennem Marshall-planen, og ved at løbe fra regningen for Anden Verdenskrig – (*krigsskadeerstatningerne, Note 1*) – ville de tyske storkapitalister ikke have den position, de har i dag.

Trods statslige milliardinvesteringer ligner mange områder i de østlige delstater et typisk kapitalistisk fallitbo med nedlagte fabrikker og massearbejdsløshed på op imod 60 % i visse kvarterer og byer. En million østtyskere er emigreret siden "genforeningen".

Efter murens fald oprettedes den mægtige Treuhand-anstalt, som overtog hele den østtyske industri. Systematisk blev industrien slagtet, opstykket og solgt ud til højstbydende. De brutale kapitalistiske markedslove betød, at fabrikker og virksomheder med millioner af ansatte blev kvalt, uden at nye blev oprettet.

For imperialismen og især det vesttyske bourgeoisi var det "livsvigtigt", at udviklingen i Øst efter murens fald i '89 blev positiv. Men man stolede ikke på sin egen liberale propaganda om, at den "frie liberale markedsøkonomi medfører vækst og velfærd for alle". Derfor pumper den kapitalistiske tyske stat hver eneste år 640.000 millioner kr. ind i de østlige delstater.

Professor i international økonomi Huber Fromlet har angivet, at den tyske "genforening" har kostet 10.400 milliarder kr. (dvs. næsten 10½ billion kr.). Det svarer til, at hver eneste af Forbundsrepublikkens indbyggere fra spædbarn til olding, alle 80 millioner indbyggere, har betalt 162.500 kr. En familie på seks har altså betalt næsten en million kr. for den kapitalistiske "genforening". Det svarer til 65.000 kr. hvert eneste år de sidste 15 år.

Fra mange sider er der gjort forsøg på at knuse, splitte og isolere den største kæmpende arbejderbevægelse – mandagsdemonstrationerne mod Hartz IV – som det forenede kapitalistiske Tyskland har set. Disse forsøg vil fortsætte.

Men bevægelsen har klart demonstreret, at der i Tyskland – EU's førende økonomiske magt – vokser en modkraft frem fra neden, som kan åbne vejen til en anden fremtid.

Forkortet og lettere bearbejdet af KP

Note 1

(Vest-)Tyskland har aldrig betalt krigsskadeerstatninger til Danmark, hvorimod Østtyskland betalte krigsskadeerstatning, først og fremmest til Sovjetunionen.

Amsterdam: 250.000

Det var den største demonstration nogensinde indkaldt af den hollandske fagbevægelse og den største demonstration i Amsterdam siden de massive anti-raketprotester for mere end 20 år siden. 250.000 gik den 2. oktober på gaden i protest mod den åbent borgerlige Balkenende-regerings planer om dramatiske nedskæringer på pensioner og sociale ydelser – den hollandske variant af den tyske Agenda 2010. Man protesterede samtidig (og tingene hænger sammen) mod regeringens loyalitet over for Bush's krigsførelse og terrorkrig.

Arrangørerne havde forventet en deltagelse på 100.000.

Det var udover de tre hollandske fagbevægelser FNV, CNV (kristelig), and MHP (funktionærer) omkring 500 større og mindre organisationer, indbefattet oppositionspartierne. De har samlet sig på grundlag af platformen Keer het Tij ('Vend strømmen').

Demonstranterne råbte 'Modstand mod regeringen' og sang Internationale

og hollandske modstandssange.

Protesten rettede sig mod regeringens finanslov, som blev fremlagt den 21. september. Det er en spareplan, som vil skære 2.2 milliarder euro ned i år og 2.3 milliarder euro næste år. Den omfatter skattestigninger og forhøjede tvangsbidrag til sociale sikringsordninger. Understøttelser og sociale ydelser skal skæres drastisk ned. Pensionerne angribes – herunder vil man fjerne den hollandske udgave af efterlønsordningen og muligheden for førtidspension.

Den konservative regering under Jan Balkenende er dybt forhadet. Ifølge en opinionsundersøgelse har mere end 80 pct. af hollænderne 'ringe' eller 'slet ingen' tillid til regeringen. Et valg nu ville betyde enden for Balkenendes regering, og en socialdemokratisk-socialistisk regering ved magten.

Efter finansloven blev fremlagt har der været en lang række lokale strejker. Demonstrationen opfordrede til at fortsætte disse og andre nye protester.

Det gav heller ikke arbejde...

Indførelsen af de såkaldte "private aktører" som jobformidlere giver ikke flere job. Beskæftigelsesministeren viger ikke fra liberaliseringen, men fagbevægelsen kræver ikke et opgør.

Med det erklærede formål at skaffe flere i arbejde gennemførte VK-regeringen blandt andet sammen med Socialdemokratiet for to år siden arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde*. Et vigtigt element i reformen var en liberalisering af jobformidlingen, hvilket fremover skulle åbnes for såkaldte *private aktører*. De private aktører skulle være en vigtig katalysator for at nå målet om aktivering af de arbejdsløse i mindst 75 pct. af tiden.

To år efter har det nu vist sig, at det

kun i ringe grad har givet den ønskede effekt.

Ifølge en undersøgelse udarbejdet for Arbejdsmarkedsstyrelsen svarer 70 pct., at det ikke er den anden aktørs fortjeneste, at de er kommet i arbejde. 40 pct. svarer, at deres jobmuligheder ikke er blevet styrket efter et forløb hos en privat aktør. Nogenlunde de samme tal fremkommer, når man spørger arbejdsløse, der er knyttet til den offentlige Arbejdsformidling.

Dermed kan det konstateres, at *Flere i arbejde*-reformen har ramt panden mod muren, idet ingen reformer i sig selv skaffer flere arbejdspladser, snarere tværtimod. Indholdet i reformen var jo netop at styrke tvangsaktiveringen i op til 75 pct. af de tre år i den anden ledighedsperiode, den dagpengeberettigede gennemgår, inden vedkommende kastes på kontanthjælp. Et vigtigt element i aktiveringen er jobtræning, hvilket består i, at den ledige udfører et ordinært arbejde med løntilskud fra det offentlige.

Det giver arbejdsgiverne mulighed for at spekulere i billig arbejdskraft, som ikke genoptjener sin dagpengeret. I stedet undgår arbejdsgiveren at oprette et ordinært job under almindelige overenskomstsmæssige vilkår: Antallet af arbejdspladser reduceres.

Reformen betød også, at de mange udskældte aktiveringsprojekter, der ikke førte til andet end

ligegyldig beskæftigesterapi, blev afblæst, men erstattet af andre ubrugelige beskæftigelsesprojekter, heriblandt tvungne kvartalsvise samtaler hos formidleren. Fagbevægelsen har kritiseret denne del af reformen for, at aktiveringsfabrikken er blevet erstattet af samtalefabrikken.

Fagbevægelsen kræver ikke et principielt opgør

Beskæftigelsesministeren Claus Hjort Frederiksen forsøger nu at tørre kritikken og de manglende resultater af på

Flere forsikrer sig ved arbejdsløshed

Fagbevægelsens a-kasser har fundet på et nyt og tilsyneladende populært produkt. Det bliver markedsført som en forsikring *mod* arbejdsløshed, men er i realiteten en forsikring, der udløser en højere dækning i tilfælde af arbejdsløshed. Det er en beskidt branche at begive sig ud i, da ideen baserer sig på at profitere på medlemmernes usikkerhed og frygt for arbejdsløshed.

Ordningens tilsyneladende popularitet siger en del om, hvor stor frygten for arbejdsløshed er blandt arbejdende, hvilket er klart størst blandt ansatte i den private sektor. Det er langt fra alle A-kasser, som har begivet sig ind på dette marked, men det forventes, at langt flere vil kaste sig over det, da det er et led i den skærpede konkurrence a-kasserne imellem, der udmøntedes af den politiske beslutning om tværfaglige a-kasser, der giver den enkelte ansatte mulighed for at vælge a-kasse uafhængigt af sit fag.

Det var Kristelig Fagforening, der

var først på banen med forsikringsordningen. I dag har de mere end 10.000 medlemmer, der har forsikret sig. HK har også været i gang med en kampagne, hvilket foreløbigt har resulteret i 8.600 forsikringer. Herefter følger FTF og akademikerne med henholdsvis 1.000 og 1.200 tegnede forsikringer.

Lugten af profit har draget flere banker til fadet, som var det piratfisk, der lugtede blod. Flere banker benytter

endda tommelskruerne, idet de gør det til en betingelse, at kunder ved ønsket om optagelse af huslån også tegner en forsikring ved ledighed. De to største banker, Nordea og Danske Bank, overvejer at optage produktet. I givet fald vil a-kasserne få kam til eget hår.

Det nye store og åbne rum til en fornyet kilde til profit er der endnu ikke et samlet overblik over, eksempelvis priser og ydelser. Det har medført kritik af de a-kasser, som ikke endnu er sprunget med på vognen, da

deres manglende deltagelse skaber mulighed for, at markedet og "produktet" ændrer sig i takt med deres deltagelse:

- Der er tale om et nyt og ukendt marked. Derfor kan dem, som har haft travlt med at få hænderne op i fase et, meget vel blive taberne på længere sigt, advarer Lars Neumann, der til daglig rådgiver a-kasser om forsikringsordningen.

-gri

Fra arbejdsplads og fagforening

”dårlige aktører”:

- En lang række ting skal gøres bedre. Noget fungerer godt, og noget fungerer skidt. I AF-regionerne har man allerede skilt mange dårlige aktører fra. Det vil være en løbende proces, udtalte han på Arbejdsdirektoratets årsmøde i sidste uge.

De ringe resultater får ikke fagbevægelsen til at ryste på hænderne. Rapportens konklusioner er ellers et straffespark til A-kassernes Samvirke, hvis man ønskede at inddrage brugen af pri-

vate aktører. Sekretariatschef i AK-Samvirke, Torben Dam Jensen, mener, at systemet er godt nok under forudsætning af lidt flere ressourcer:

- Jeg er enig i, at det er en dårlig score, når så få ledige siger, at deres forløb ved en privat aktør fører til job. Det er for ringe, og det er vi nødt til at diskutere. Der er blot ikke kapacitet og ressourcer til at lave et forløb, der er så gode, at man for alvor kan få succes.

De private aktørers operationer på formidlingsmarkedet har også den konsekvens, at de arbejdsløses rådighedsvurderinger strammes op, da *aktørerne* bliver betalt efter resultater. Det vil derfor for de private betyde penge i kassen, hvis en ledig fratages dagpengerebetten ved en tolkning af, at vedkommende ikke har opfyldt rådighedsforpligtelserne.

Med andre ord profiterer ”andre aktører” på at udstøde dagpengemodtagere til kontanthjælp. Denne profitering ernærer også forskellige faglige institutioner sig af, heriblandt deres skole- og kursussteder, der stilles til rådighed for aktiveringskurser. *-gri*

Teamsters konfronterer A.P. Møller

Det er ikke kun på den beskidte baggrund af beskidte blodpenge fra bl.a. Irak-krigen, at Mærsk-koncernen tjener sine profiler. Det drejer sig også om grov udbytning af arbejdere.

Således beskylder det amerikanske transportarbejderforbund *Teamsters* Mærsk for at aflønne folk helt ned til 18 kr. i timen, for farlige arbejdsforhold og undertrykkelse af faglige rettigheder, hvilket i forhold til det sidste medfører trusler over for ansatte, hvis de kritiserer arbejdsforholdene.

Den amerikanske fagforening har sendt tre repræsentanter over Atlanten for at sige sandheden direkte op i ansigtet på koncernens direktører. Koncernen indvilligede modvilligt i et møde, som blev afholdt i tirsdags. Indtil da nægtede ledelsen enhver kritik af deres selskaber i USA.

Kendsgerningerne er imidlertid, at Mærsk bl.a. har rejst civil retssag mod flere hundrede chauffører i Miami. Deres forbrydelse består i, at de har stillet kollektive krav til virksomheden, hvilket Mærsk betragter som et lov-

brud, da chaufførerne er selvstændige.

Retssagen får ikke *Teamsters* til at stikke piben ind:

- Mærsk er det værste selskab i transportsektoren i hele USA, når det gælder forholdet til fagbevægelsen, fastslår delegationen, der peger på, at koncernen ikke er en ligegyldig virksomhed i det ellers så store land. Mærsk ejer blandt andet 15 havneterminaler og to store transportselskaber samt verdenens største containerrederi, Maersk Sealand, hvilket gør firmaet til en gigant i branchen.

Teamsters – betyder kuske, refererer til datidens hestevogne, som af kuske transporterede varer rundt i USA – har under alle omstændigheder skabt blæst om koncernens ledelsesmetoder. Delegationen har haft kontakter til den danske fagbevægelse og har blandt andet deltaget på et debatmøde i forbindelse med Danmarks Sociale Forums møde i weekenden. De nåede også en kontakt til en kreds af danske folketingspolitikere, inden de vendte tilbage til USA.

-gri

ATP fyrer hver femte

Danmarks største pengetank skærer nu dybt i staben af ansatte – for at bevare konkurrenceevnen. Omkring 150 ud af de i alt 800 ansatte er udset til at få sparket, hvoraf halvdelen afgår med øjeblikkelig varsel, mens de øvrige udsluses frem til 2007. ATP, der er et af Europas største pensions-selskaber med en formue på over 300 mia. kr., begrundet afskedigelserne med *organisationsændring*.

Mellem linjerne skjuler der sig den kendsgerning, at ATP *klæder sig på* til at konkurrere på et mere liberalt pensionsmarked, idet der forventes en politisk beslutning, der åbner markedet mellem ATP, Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Den Særlige Pensionsfond og de private pensions-selskaber.

Stakket frist for havnearbejderne

Det skulle vise sig at være for tidligt, da de europæiske havnearbejdere sidste år jubede over, at EU trak et direktiv tilbage, der ellers tillod sømænd at overtage deres arbejde, naturligvis til en ringere løn og arbejdsforhold.

Direktivet bliver nu i en forværret udgave fremsat af EU-kommissionen og den afgående transportkommissær Loyola de Palacio. Det nye direktiv strammer formuleringen om, at det fremover *kan* være en mulighed at lade sømænd overtage arbejdet, til at det *skal* være de udenlandske søfolk, som skal varetage los- og lastningen.

Havnearbejderne advarer kommissionen mod omfattende strejker ligesom sidste år.

SiD: Nej til 3-part

Industrigruppens formand i SiD mener, at en fastholdelse af skattestoppet blokerer for de trepartsforhandlinger, som LO og DA har indledt med regeringen – dvs. staten. Indholdet af forhandlingerne er et indirekte tilskud til erhvervslivet i form af statsligt finansierede uddannelser af lærlinge.

LO selv er også blevet lunken overfor regeringens og DA's motiver med forhandlingerne.

Unge mod Fogh

Op mod 40.000 unge uddannelsessøgende demonstrerede på Christiansborg Slotsplads tirsdag, da Anders Fogh åbnede Folketinget. Det var en bred kreds af uddannelsessøgende med en vis overvægt af gymnasieelever og højere uddannelsessteder. Det gik ikke stille for sig:

"Det er en skandale – at vi skal betale"

"Stop NU Ulla, Stop NU Anders - ellers strejker vi fra RUC til Randers"

"Vi er Danmarks råstofkilde – lad os ikke gå til spille"

gjaldede det fra Slotspladsen, så tilhørere i Folketings-

salen kunne rapportere, at det tydeligt kunne høres derinde.

I ugen op til dagens kulmination havde eleverne på op mod 60 skoler strejket eller BZ'at deres uddannelsessted. I mange byer landet over var der arrangeret lignende manifestationer, hvoraf Århus toppede med omkring 10.000.

Stemningen var ikke til at tage fejl af: De konstante nedskæringer i uddannelsessystemet bevæger sig mod amerikanske tilstande, hvor dem, der har råd, kan få en uddannelse, og de som ikke har, må gå. Forståelsen af og harmen over den glidebane var tydelig.

Arrangørerne havde invi-

DKUs udtalelse til demonstrationerne ved folketingets åbning: Stop for nedskæringer og krig

Fogh-regeringen har fortsat og forværret nedskæringerne på skole- og uddannelsesområdet, som Nyrup-regeringen gik i gang med. Den fri ungdomsuddannelse er væk. En reaktionær gymnasireform er på plads. Milliardnedskæringer gennemføres – selv om Fogh og Tørnæs benægter det. Skoler og uddannelsessystem bliver stadig mere elitært, stadig mere eksklusivt. De riges børn skal nok klare sig.

Terperi og eksamensræs: Den sorte skole har gjort come-back.

På alle områder bliver Danmark skævere under Fogh: Der bliver flere på bunden, mens dem ovenpå bliver rigere.

STOP NU viser at vi har styrken til forandring.

Fogh-regeringen er ikke bare en reaktionær regering. Det er en regering af krigsforbrydere – med blod på hænderne.

Den var med fra første færd i krigen mod Irak, som selv FN's generalsekretær må kalde i strid med FN's charter og folkeretten. Den løj om årsagen til

krigen. Den sagde: Masseødelæggelsesvåben (som ikke var der) i stedet for olie – som der er meget af. Den sendte danske soldater i krig for Bush og A.P. Møller.

Ikke bare i Danmark, men overalt i verden markerer ungdommen sin protest. Mod krig, mod imperialismen og nyliberal globalisering.

I EU-landene er de unge en væsentlig del af bevægelsen mod EU's Agenda 2010 og den kommende unionsforfatning. Agenda 2010 er EU's plan for at blive 'den mest dynamiske og konkurrencedygtige økonomi i verden (i 2010). Verdens økonomisk stærkeste supermagt – på arbejdernes og ungdommens bekostning.

I Holland demonstrerede 250.000 lørdag den 2. oktober i protest mod sociale nedskæringer og pensionsreformer, som har sin rod i Agenda 2010. I Berlin fortsatte 70.000 protesterne mod Hartz IV og Agenda 2010:

Nedskæringerne på pensioner, sundhed og uddannelse er en del af Agenda 2010. Arbejdstiden skal op, reallønnen

barberes med 30 pct. De arbejdsløse skal (i Tyskland) over på bistandshjælp. Der skal være rigeligt med superbillig arbejdskraft til rådighed for monopolerne og deres profitstræb.

Agenda 2010 bliver også gennemført i Danmark – uden at ordet bliver nævnt. Nedskæringspolitikken på skoler og uddannelser er en del af den.

Det er ikke nok med en anden regering: Der skal en grundlæggende anden politik til. Et brud med krigspolitikken, et brud med unionspolitikken, nyliberalismen og de sociale nedskæringer.

Kampen mod nedskæringer, mod krig, mod Unionsforfatning og Agenda 2010 er ikke bare en national dansk kamp – men arbejdernes og ungdommens fælles kamp.

Det er vi unge, som skal arve verden. Derfor protesterer vi. Vi vil have en anden verden, et andet samfund. Det kan kun være socialisme.

STOP DEM NU!

DKU

Fremmødet ved Christiansborg ved folketingets åbning var massivt

teret stort set samtlige partiers ordførere til at tale, hvilket bevirkede, at talerstolen blev forvandlet til en parlamentarisk valgkamp. Det samme billede fik man på pladsen, på grund af de mange omdelte partipamfletter, der blev uddelt af MF'ere fra SD, SF og EnhedsListen. Der skulle fiskes i røre vande op til det kommende folketingsvalg. De tre partier og De radikale er kommet med et fælles uddannelsesudspil, som ikke annullerer striben af reaktionære undervisningsreformer fra Fogh: De blev vedtaget som brede forlig.

Venstres uddannelsesminister, Ulla Tørnæs, havde også taget mod invitationen. Man kan bagefter diskutere, hvorvidt det var klogt gjort. Hun blev i hvert fald behandlet, som hun kunne forvente: Et hylekor kombineret med hoppen på stedet gjorde, at hun overhovedet ikke kunne få ørenlyd.

Socialdemokraterne har erklæret, at de vil gøre folkeskolerne til hovedtema i deres valgkamp.

Inden for murene søgte Fogh at imødegå de unges protest ved at love flere penge til folkeskolerne – 2,3 mia. over de næste 4 år.

Fra demonstrationen i Odense

Dagpengestoppet

Jeg har fået arbejde, - et rigtigt cowboyarbejde. Tre dage om ugen "hopper jeg på min ganger", der er nummeret mindre end det store kort. Det er en rigtig pakke-trans"hoppe" med seks gear. Jeg vækker den kl. 4.30, hvorefter den bærer mig til Transportcenteret i Høje Taastrup. Her læsser jeg den med 150-180 pakker, hvorefter vi galopperer til Nordsjælland med 130 i timen, hvilket kun kan lade sig gøre, fordi det stadig er tidligt på morgenen, og trafikken er indadgående mod byen.

I det nordsjællandske bliver butikkerne fornyet med flere varer til salg. Beboere får mod kvittering udleveret vandrestave, fjernstyrede biler, PC'er blandt andre bestilte varer. Når klokken er omkring 14 rider vi en rundtur mere for at indsamle varer, der skal distribueres den modsatte vej. Disse bringes til transportcenteret, og min ganger og jeg kan efter 320 kilometer bevæge os mod solnedgangen og hjemmefronten, mens jeg i førerkabinens sadel nynner: *I'm a poor lonesome cowboy...*

I torsdags kom jeg så grundig træt, men veltilfreds hjem. Dagens dont var klaret, og gangeren parkeret med alarm på. Samvittigheden var også på plads i forhold til livets andre opgaver. Arbejdet havde givet mig velvære, hvilket medførte en bedre disciplin, når det gjaldt om at afvikle mellemværende som regninger, der skulle betales, huslige forpligtelser, der skulle ordnes med meget mere. Jeg gik da med sindsro til de tre breve, som min kæreste havde lagt frem til mig.

På trods af min rene samvittighed blev mit nervesystem vækket på foruroligende vis, da jeg så, at det ene brev var fra min a-kasse, som jeg med mit deltidsjob var afhængig af, da det var baseret på supplerende dagpenge:

"Vi er desværre nødt til at standse udbetalingen af dine dagpenge fra den 10. september 2004. Det skyldes, at du har afbrudt det aftalte tilbud og derfor ikke har overholdt din jobplan."

Slut med dagpengene. Det var noget,

der sparkede røv. Jeg kunne læse i mine sparsomme kødboller i den opvarmede suppe, at denne meddelelse vil koste en hård, sej, lang og bureaukratisk kamp, før retfærdigheden var sket fyldest. Min samvittighed var ren, så hvorfor indtraf nu denne fodfejl.

For det første var det såkaldte "tilbud" et siciliansk tilbud, der ikke kunne afslås. Jeg var grundet 2. ledighedsperiode tvunget til aktivering, hvor jeg havde søgt tilflugt på et kursus, hvor de lovede, at hver anden deltager kom ud i den anden ende med et ordinært job. Det skulle vise sig at være et falsk løfte.

For det andet chokerede det mig, at MIN a-kasse – som jeg betaler kontingent til og dermed bidrager til at de

ansatte har et job og indkomst – tilsender mig et brev, hvori de fastslår, at de stopper udbetalingen af mine dagpenge, uden de forinden har rettet en forespørgsel til mig om sagens sammenhæng.

For det tredje fremgik det ikke, hvordan jeg på "ulovlig" vis, havde "afbrudt det aftalte tilbud",

hvilket stillede mig og min snehvide samvittighed overfor en desperat situation: *Hva' har de gang i?*

Derfor kontaktede jeg selvfølgelig a-kassen næste dag for så at få at vide, at afsenderen var blevet syg, og der var ingen anden, der kunne hjælpe. Næste dag forsøgte jeg igen. Her var jeg heldig! Nu var der en, der ville undersøge sagen. Resultatet blev en helgardering: Et kontant godt; men et principielt dårligt. Undersøgelsen mundede ud i, at jeg stadig havde krav på dagpenge. Da jeg spurgte til, hvorvidt a-kassen ville ændre proceduren, så de fremover ville rette en forespørgsel til medlemmet, inden de smed en besked i hovedet på vedkommende om standsning af dagpengene, var svaret identisk med svarene i militæret, når indvendingen ingen konsekvenser ville få:

- *Beskeden er modtaget.*

Reno

Amerikansk og sv

Anne Feeney og den amerikanske arbejdersangtradition

Fra Joe Hill til Woody Guthrie og Pete Seeger, mange af de længstlevende sange i USA er arbejderklassens og dens frontkæmpers. Vokset ud af en familie med traditioner som fagforeningsorganisatorer i minerne i Pennsylvania. En tradition hvor sangen blev brugt som våben i kampen. Anne Feeney synger med en indre overbevisning og sikkerhed, tekster, der klart og uden omsvøb afdækker overgreb og undertrykkelse. Hun slås for arbejder-

klassen, for organisering, for kvinderne, for sundhed for alle, mod racismen, mod krigen og i særdeleshed mod Bush-administrationen. Hun deltager engageret i de kampe hun beskriver.

Efter 20 års lokal og regional aktivisme og optræden - herunder formandsjobbet for den lokale musiker-fagforening - tog Anne sin mission med på vejene. Siden 1991 har Anne været i frontlinien i 40 stater, Canada, Mexico, Irland, Sverige og i Danmark ved EU-topmødet i. I Canada sang hun ved de store demonstrationer i Seattle ved WTO-topmødet i 1999 og et enkelt blik over hendes turkalender giver en åndenød.

Anne bruger også sin stemme i den amerikanske valgkamp, hun og Chris Chandler har bidraget med et musik-teater stykke til en CD, der er anti-Bush-administrationen og for-menneskeheden. I forrige uge skrev hun på sin hjemmeside BUSH MUST BE DEFEATED - BUSH MUST BE DEFEATED — gentag indtil det ønskede resultat er opnået!

De senere år har hun rejst meget med

Lørda
inviterer
og fernis

Der er
særu

Fra kl
amerikan

Chris Chandler - en slags stand-up poet, der bare kan det der med at bruge sproget.

Sangen 'Have you been in jail for Justice?', som findes oversat her på siden, er blevet kendemærket på Anne Feeneys engagerede kamp for retfærdighed. Læs mere om Anne på hendes hjemmeside: www.annefeeney.com, hvor du bl.a. kan høre nogen af hendes sange. Du har også chancen for at høre hende live i København, hvor hun optræder lørdag den 16. oktober i Oktober bogcafé kl. 15 og senere på aftenen kl. 21.30 på Fingerbøllet, Wildersgade 39, Christianshavn.

Ved et besøg i Sverige traf Anne for få år siden sin drømmemand: Julie Leonardsson. Efter at hun har været hjemme i Sverige gæster de to nu København sammen.

Har du været i fængsel for retfærdigheden?

Anne Feeney

(Somme tider må du bryde loven for at lave en bedre!)

Var det Cesar Chavez? Måske var det Dorothy Day
Nogen siger at Dr. King eller Gandhi satte dem i gang
Uanset hvem din forbillede er, det er let at se
hvis du har været i fængsel for retfærdigheden,
er du i godt selskab

Har du været i fængsel for retfærdigheden?
Så vil jeg trykke din hånd
For en lig- og sitdown er måder at tage parti
Har du sunget en sang for frihed?
eller har du gået strejkevagt?
Har du været i fængsel for retfærdigheden?
Så er du en ven af mig

I lovlydige borgere - kom og lyt til denne sang
Love er lavet af mennesker, og mennesker kan tage fejl
Engang var fagforeninger imod loven, men slaveri var godt
Kvinder blev nægtet stemmeret og børn arbejdede i minerne
Jo mere du studerer historien, des mindre kan du benægte den
En rådden lov fortsætter indtil folk med ryggrad trodser den

Loven burde tjene os, det burde politiet også
Og når systemet svigter, er det op til os, at råbe højt
det kræver evig agtpågivenhed, for at retfærdigheden kan vinde

Så fat mod fra din overbevisning
Lad dem slæbe dig i fængsel

vensk: For Justice!

ag den 16. oktober fra 14.30
Foreningen Oktober til koncert
ering i de nye lokaler Egilsgade
24 på Islands Brygge.
fernisering kl. 14.30 med en
dstilling af svenskeren Julie
Leonardsson.
. 15 er der koncert med den
nske folkesanger Anne Feeney.

Julie Leonardsson - en skarp svensk satiretegner

han har bidraget til bogen "Minnet av vår framtid" udgivet ved den lokale Metalafdelings 100-års jubilæum i 2002.

Desuden har Julie Leonardsson illustreret børnebøger, bl.a. nogen af de bedste let-læse bøger i Sverige: "Gustav Vasa" og "Vikingarnas Värld".

Hele efteråret har Julie haft travlt. Udover at færdiggøre en børnebog, tegner han billeder fra nutidens arbejdsmiljø til en udstilling i 2005. Den skal vise arbejdsmiljøet på jernvalseværket i Smedjebacken, Dalarna, sammenstillet med Johan Ahlbäck's billeder samme steds fra, tegnet i 20'erne og 30'erne, en af samtiden overset, men i dag anset arbejderkunstner. Smedjebackens valseværk havde for 30 år siden 1200 ansatte og tilvirkede 20 ton stål i timen. I dag er der 400 ansatte, der tilvirker 100 ton i timen.

'bless America' med Julie's kommentar: *Det er der helt sikkert ikke andre der gør.*

Svensk LO's pris for det bedste billede gik i 2002 til Julie for tegningen hvor han viser statsminister Göran Persson på den socialdemokratiske partikongres. Han sidder med alle ministrene på knæet, de ligner hinanden som bær og de er alle små kopier af Göran Persson.

Julie Leonardsson er født Håkan i 1943 og er bosiddende i Smedjebacken, Dalarna, nordvest for Stockholm. Da alle efterhånden kun brugte hans tilnavn Julie, så tog Håkan konsekvensen og tog navneforandring til Julie.

Udover satiretegninger har Julie en stor produktion, fra arbejdslivet i Sverige. Hans værker er med i vandrerudstilling "I själva verket", som handler om stålværket i Fagersta og dets sidste hundrede dage inden det blev nedlagt i 2003 og produktionen flyttet til England., og

Stålværksarbejdere

Statsminister Göran Persson, Sharon og Bush er nogen af de tilbagevendende figurer i de skarpe satiretegninger, Julie tegner til månedsbladet Dagens Arbete. Hver eneste tegning er fyldt med mange detaljer og supplerende tekst, nærmest som en tegneserie.

Julies tegninger viser hvor stærk den politiske satire kan være. På en tegning ses Sharon, der vasker sine blodige hænder efter at have slagtet fredsdueen er iklædt fredsdue-fjer, mens et par drenge kaster sten efter en hær af dystert udseende mænd med stålhelme, der får en til at tænke på de tyske tropper fra anden verdenskrig.

På den gengivne tegning sidder under Bush på talerstolen Rumsfeld, Powell og Rice som de tre aber, der ikke vil høre, se og tale. Under dem er skiltet med 'God

Næsehornene går til angreb: Irak og DIB

Den amerikanske hær og dens irakiske lejetropper har indledt den bebudede storoffensiv mod byer, der kontrolleres af den irakiske modstand. Hensigten er angiveligt at knuse modstanden, sådan at 'frie valg' kan gennemføres til januar. Samtidig øver Den Danske Internationale Brigade sig på angrebskrig.

I første omgang er den amerikanske storoffensiv i Irak rettet mod byen Samarra, der i månedsvi har været kontrolleret af den irakiske modstand. Mere end 5.000 'irakiske' styrker (mest kurdiske lejesoldater) og amerikanske tropper har udsat byen for et brutalt angreb. Amerikanske fly har gennemført massive bombardementer af dele af byen, og amerikanske tanks patruljerer i gaderne. Inden for de første 24 timer meldes mere end hundrede irakere dræbt, herunder mange civile. Byen meldes nu indtaget.

Falluja er gennem længere tid blevet udsat for omfattende luftbombardementer, som har kostet talrige civile livet. USA påstår, at det er præcisionsbombninger rettet mod Abu Musab al-Zarqawi – angiveligt Al Qaeda-terrorist – og hans folk. Henholdsvis Al Qaedas og al-Zarqawis angivelige 'centrale rolle' i den irakiske modstand er en af krigens mange løgne. Mahmud al-Jiraisi fra Fallujas bystyre siger til den arabiske tv-kanal Al Jazeera, at de amerikanske luftangreb kun dræber civile.

Det amerikanske militær har erklæret, at det vil erobre alle byer og områder, der kontrolleres af modstanden, inden årets slutning. Kampen om Samarra med dens 100.000 indbyggere er første led i offensiven. Andre mål vil være Ramadi og dele af Bagdad, indbefattet Sadr City.

Opstanden i Irak har bredt sig uophørligt. Den amerikansk indsatte 'regeringsleder' Allawi hævder, at hans 'regering' kontrollerer det meste af lan-

det og at der 'ro' i 14-15 ud af de 18 provinser, mens der i de øvrige er folk, der spreder terror i civilbefolkningen og angriber irakisk politi og amerikansk militær. Det er lodret løgn.

Ikke bare den irakiske modstandsbevægelse tegner et andet billede. Det gør amerikanske kilder også. I de seneste dage er der offentliggjort undersøgelser i amerikansk presse, som viser en kraftig stigning i antallet af angreb. Alene i september har der angiveligt været 2.369 angreb på amerikansk militær og andre besættelsesstyrker og på lakajregeringens politi og militærenheder. Det er et gennemsnit på omkring 80 angreb om dagen. Ikke én eneste provins har været fri for angreb. Selve besættelsesmagtens hovedkvarter – den såkaldte Grønne Zone i Bagdad – har været under konstante angreb.

De militære angreb fra den irakiske modstand er blevet mere omfattende og mere systematiske. De er udvidet fra bilbomber og attentater til omfattende angreb på amerikanske militærkolonner og systematisk befæstelse og forsvar af de befriede områder. Modstanden er ikke, som USA og Allawi fremstiller den, isolerede og desperate 'terrorister', men en bred folkelig støttet væbnet kamp. Et af amerikanernes og deres lakajers problemer er, at en stor del af de folk, de rekrutterer og betaler, reelt sympatiserer med modstanden.

De danske besættelsestropper i Irak er ikke blevet sat direkte ind i den ny offensiv, men fungerer som støtte i en udvidet funktion, efter at det har forladt den såkaldte Camp Eden (Paradis-lejren) og opslået et nyt hovedkvarter med det ikke mindre skidt valgte navn Camp Danevang ved den kæmpemæssige Shaiba Logbase.

Flere gange i den første uge på den ny base har de danske soldater måttet gå i dækning, fordi den irakiske modstand har gennemført raketangreb mod den.

Hvad kodenavnet for den amerikanske storoffensiv er, foreligger ikke oplyst. Men næsehornene angriber ...

Rhino Charge

'Rhino Charge' er derimod kodenavnet for en større militærøvelse i Tyskland i disse dage, hvor Den Danske Internationale Brigade (DIB) øver sig i sin egentlige opgave: at føre angrebskrig. Danske soldater skal også kunne deltage i en storoffensiv som den, der pågår i Irak.

En af den danske hærs presseofficerer, Kim Vibe Michelsen, har skrevet en informativ beretning om DIB's deltagelse i øvelsen Rhino Charge. Her er, hvad han fortæller, med enkelte indskudte bemærkninger:

"Den Danske Internationale Brigade (DIB) øver sig i disse dage sammen med første britiske panserdivision i Tyskland sydvest for Hannover. DIB er igennem de seneste ni år indgået som en fast bestanddel af den britiske division, der ud over DIB rummer tre britiske og en tjekkisk brigade. Øvelse Rhino Charge er, som navnet antyder, en angrebsøvelse, hvor divisionen – indsat af NATO med et solidt mandat i ryggen fra FN's Sikkerhedsråd – skal smide en aggressor ud af et ulovligt besat område i en opdigtet miniputstat. Ud over den rene krig, scenariet lægger op til, er øvelsen også krydret med diverse etniske forviklinger og trusler om terrorhandlinger."

Scenen kunne således være Irak, et andet mellemøstligt land, eller Balkan, eller Kaukasus. Det er værd at bemærke realismen, måske bortset fra beskrivelsen af divisionens mandat: 'indsat af NATO med et solidt mandat i ryggen

fra FN's Sikkerhedsråd'.

Hvor Danmark ikke fører krig, sker det med et solidt FN-mandat. Hvor Danmark gør det, sker det uden.

Michelsen:

“Da forhandlingerne mellem parterne er brudt sammen, og da aggressoren har affyret adskillige SS21-missiler med kemiske våben ind over NATO-styrken, er det tid til at slå til. Første forhindring, der skal overvindes, er Weserfloden, der skiller NATO-styrken fra fjenden.

Divisionen tilkæmper sig hurtigt et brohoved over floden, hvorefter DIB og 20. britiske panserbrigade skal angribe ud ad brohovedet og smide besættterne ud af landet og befri civil-befolkningen. Da alle broer over floden er sprængt, bliver DIB-soldaterne iført ABC-dragter færgen over floden på britiske M3-pontonfærger i løbet af en nat, så de kan gøre klar til det endelige angreb. Herefter går det slag i slag uden de store overraskelser, indtil krigen er vundet.”

I Irak ser besættelsesstyrkerne sig netop i denne situation: Det er på tide at slå til mod 'aggressorerne', dvs. den irakiske modstand, der på uforskimmet vis har taget ophold i og besat irakiske byer og kalder dem for befriede områder. Civilbefolkningen skal befries for

disse terrorister. Præcisionsbombninger skal jage dem ud af hulerne.

At de irakiske døde som følge af krigen, der efter forsigtige skøn opgøres til hen ved 50.000 direkte krigsofre, for en meget stor del er civile, er ikke noget problem, og spørgsmålet om civile døde omtales ikke af den begejstrede presse-officer, som er ved at vinde øvelsen:

“Under øvelsen har DIB haft lejlighed til at afprøve det sidste nye skud på stammen af remedier, der skal lette føringen af brigaden. Brigaden har en kommandostation, der i udformning ligger meget tæt op ad den britiske model, hvor planlægningen og til dels føringen foregår fra telte.

Pansrede mandskabsvogne er bakket op til teltene, dels for at give mere arbejdsplads, og dels for at virke som beskyttelsesrum og sikre, at man kan komme hurtigt væk i tilfælde af et angreb på hovedkvarteret. Indførelsen af DACCIS (Danish Army Command and Control Information System) har dog skabt behov for et mere stabilt underlag, da de store fladskærme, der hører til systemet, kan være lidt følsomme over for vibrationer.

Løsningen har været indsættelsen af en 20 fods container i planlægningscenteret, der giver en stabil base og i dag

udgør omdrejningspunktet i planlægningen med et kortbord i midten, arbejdspladser uden om og de to store fladskærme solidt ophængt i hver ende.”

Det er tydeligt, at dansk militær er kommet langt i sin omstilling til angrebskrig overalt på kloden – som en integreret del af fællesimperialistiske militærstyrker. De tekniske problemer ved at føre krig fra telte er ved at blive løst ved at kopiere en britisk model, som bruges i Irak.

Men det er alt sammen ikke virkelighed. Det er kun en øvelse.

Presseofficer Vibe Michelsen:

“Rhino Charge er en øvelse, brigaden har deltaget hvert år i de sidste ni år, kun afbrudt af sidste Golfkrig og et generelt øvelsesforbud i Tyskland i 2001 på grund af mund- og klovsyge. Øvelsen er bygget op som en stabs- og signaløvelse, så det er kun hovedkvarterer og telegraftrupper samt lidt militærpoliti, der deltager. Under øvelse Rhino Charge i år deltager Den Danske Internationale Brigade med i alt 250 mand.”

Den danske uddannelse til angrebskrig bliver således kun afbrudt af virkelige krige og af mund- og klovsyge!

Dansk fredsvagt såret af israelske soldater

Den 21-årige danske fredsvagt Maja Touzari blev i dag såret under en demonstration mod opførelsen af den israelske apartheidmur på Vestbredden. Maja blev ramt af en kugle i lænden, hvorefter hun blev bragt til hospitalet i Hebron.

Demonstrationen blev afholdt i landsbyen Beit Awwa ved Hebron i protest mod murbyggeriet.

Siden slutningen af august har landsbyen oplevet at få ødelagt eller konfiskeret hundredvis af hektar landbrugsjord. Beboelsesområder og skolen i byens centrum er truet med nedrivning. Desuden vil flere af byens begravelsessteder også blive ramt.

Maja fortæller fra hospitalet:

“Det var en rolig demonstration, hvor mange kvinder deltog. Pludselig begyndte militæret at affyre chokgranater. Folk spredte sig, og jeg så en palæstinenser blive såret af skud. Jeg fulgte efter for at filme, men da jeg var omkring 50 meter fra resten af demon-

strationen, mærkede jeg en voldsom smerte og tog mig til lænden. Jeg troede, jeg var blevet ramt af en chokgranat, men da jeg så på min hånd, var den blodig”.

Konfiskeringen af landsbyens jord river levegrundlaget væk for en stor del af Beit Awwas indbyggere. Derfor har indbyggerne – mænd, kvinder og børn – de sidste tre uger dagligt demonstreret mod murbyggeriet. Protesterne er gentagne gange blevet mødt med gummikugler, tåregas og chokgranater fra det israelske militær. Israelske aktivister og internationale fredsvagter forsøger med deres tilstedeværelse at dæmpe militærets angreb på de fredelige protester.

Lasse Wamsler fra Palæstina Freds-

Maja Touzari bæres væk fra demonstrationen
Fotograf: Nayef Hashlamoun

vagter udtaler:

“Maja var på vej væk med et kamera i hånden, da hun blev ramt. Kuglen gik langt ind i kroppen. Jeg undrer mig over, at de israelske soldater skyder folk i ryggen, når de tydeligvis ikke udgør nogen trussel.”

Foruden Maja blev mindst seks palæstinensere såret, hvoraf to alvorligt.

Socialdemokratiets storhed og store fald (2)

Af Frede Klitgård

*Det største fald:
Stikkeri og rakkertjeneste for
fascismen og imperialismen.
Hermed afsluttes artiklerne
om socialdemokraterne*

Forsøg på at fremstille historien, som om det var USA, der 'befriede Europa', er dømt til fiasko. Storbritannien og USA brød deres løfte til Sovjet om at skabe en 'anden front' i Europa, lod Sovjet kæmpe alene i tre år og påbegyndte først invasionen i Europa den 6. juni 1944. Da havde Sovjetunionen under Stalins fremragende ledelse for længst knækket ryggen på Hitlers hære, bl.a. i Stalingrad, ved Kursk og ved Leningrad.

Hitler fik frie hænder

Da det fascistiske Italien under den frafaldne socialdemokrat Benito Mussolini i 1935 overfaldt Abessinien/Ætiopien for at skaffe sig en ny koloni i Afrika, veg Folkeforbundet tilbage fra at anvende de tvangsmidler, som var fastsat i dets statutter. Det lykkedes således den italienske diktator at tilkæmpe sig en stol ved de øvrige kolonimagters bugnende bord.

Efter Første Verdenskrig, den mislykkede tyske revolution og de store sociale problemer var den tyske arbejderbevægelse nærmest lammet. Trods den alvorlige situation og nazismens og dermed krigens fare afviste de højresocialdemokratiske ledere alle kommunisternes og andre fredsforkæmperes forsøg på at få skabt en enhedsfront,

der kunne tage kampen imod den reaktionære, nationalistiske nazisme.

Da Adolf Hitler blev indsat som rigskansler i 1933, slog han som allerede bebudet i 'Mein Kampf' straks ind på den forcerede oprustnings og krigens vej. Han indledte med et statskup, der lemlæstede forfatningen og gjorde kommunisterne til jaget vildt.

Da Hitlertyskland brød fredstraktaten og i 1935 indførte almindelig værnepligt, stemte den danske 'radikale' udenrigsminister Peter Munch imod Folkeforbundets fordømmelse.

Trods den åbenlyse krigsfare modsatte Danmark med statsminister Thorvald Stauning som fortaler sig skabelsen af et nordisk forsvarsforbund og sagde ja til en ikkeangrebspagt med Tyskland, skønt denne ganske åbenlyst tjente som kamuflage for Hitlers krigsplaner. Det var derfor, de øvrige nordiske lande afviste Hitlers livsfarlige tilnærmelser.

Det officielle socialdemokratisk-radikalt dirigerede Danmark havde helt mistet mælet, da vestmagterne med Storbritannien og Frankrig som de førende fjøede Hitler og kvit og frit udleverede Tjekkoslavakiet til hans nåde og unåde i 1938. Det vil være en evig skændsel og toppunktet af forræderi, at de 'demokratiske' lande prisdav en ven til fjenden og derved påkaldte krigen.

Forræderiet imod Tjekkoslavakiet var det afgørende omdrejningspunkt og faktisk en bestilling af krigen. Men det slatne danske socialdemokrati sad billedligt talt mageligt tilbagelænet i lænestolen og snupede en 'Stjerne'-bajer. Det gjorde sig faktisk til fødselshjælper for Hitler-nazisternes erobringsskrig.

Spanien i fascismen-nazismens klør

Med socialisternes deltagelse var det i Spanien lykkedes at skabe en folkefront, der ved valget til parlamentet, Cortes, den 16. februar 1936 vandt en afgørende sejr, som varslede en fredelig omvæltning i det halvfeudale-klerikale land. Folkefronten erobrede 278, mens

højrefløjen fik 134 og midterpartierne 55 mandater.

Folkefronten fik følgende parlamentariske sammensætning (mandattal i parentes):

Socialdemokrater (99), Republikanske Venstre (87), Republikanske Union (39), Katalanske Venstre (36), Kommunist (17).

Med åben og skjult støtte fra det fascistiske Italien og det nazistiske Tyskland gav de slagne magthavere derefter generalkliken med blodhunden Francisco Franco i spidsen ordre til at iværksætte et militærkup.

Det lykkedes kun delvist i første omgang, og republikken bed fra sig med støtte fra bl.a. Sovjetunionen og Mexico.

Fra mange lande strømmede frivillige til hjælp. De internationale brigader talte i alt ca. 40.000 mand fra 50 forskellige nationer. Fra Danmark kom der ca. 550, hvoraf 220 måtte ofre livet. Fra Tyskland kom der 5.000, hvoraf de 3.000 døde. Mange af dem havde været mishandlet af Hitlers SS-soldater og indespærret i en af de mange koncentrationslejre.

De fleste frivillige måtte forlade deres land illegalt og smugles ind i Spanien. De første danske frivillige kørte hele turen til Spanien på cykel. Nogle af dem blev pionerer i den danske modstandsbevægelse.

Det danske socialdemokrati var til en vis grad sympatisk indstillet over for det spanske folks nationale og demokratiske frihedskamp, men indskrænkede hjælpen til at samle penge ind til Matteottifonden, navngivet efter en kendt italiensk antifascist, der blev kidnappet og myrdet af Mussolinifascister. Matteottifonden sendte bl.a. mælk til de spanske børn, der var blevet krigs ofre.

Fint nok. Men den politiske og materielle støtte, den kæmpende spanske republik havde mest brug for, var og forblev savnet.

Den senere statsminister H.C. Hansen gav under et besøg i Spanien sine kæmpende 'fæller' pæne ord med på vejen, men han hørte til dem, der hjem-

me i det trykke Danmark af al magt modsatte sig effektiv hjælp. Solidaritet var for ham og hans lige et ukendt begreb. Socialdemokraterne var heller ikke dengang til sinds at afblæse kors-toget imod 'kommunismen' og lod kynisk deres brødre eller 'fæller', demokratiet og Spanien i stikken.

Danmark og den store prøve

Hitlertyskland udløste Anden Verdenskrig, da det den 1. september 1939 overfaldt nabolandet Polen. Den 9. april 1940 fortsattes aggressionen med overfald på nabolandet Danmark og Norge.

Danmark blev ikke som påstået overrumplet, men tog ikke hensyn til advarsler fra bl.a. tyske officerer, der var modstandere af Hitler, som nedladende blev betegnet som en latterlig korporal med en skovsnegl under næsen. Men i begyndelsen fulgte de fleste officerer nazidiktatoren i tykt og tyndt, ligesom de villigt strakte højre arm i vejret og brølede 'Heil Hitler'. Da Hitler drog mod øst på det store 'korstog imod bolsjevismen', jubledede de. Nu skulle ærkefejden få. Og de skulle få jord og 'Lebensraum'. Men alt det er et særligt kapitel, som ikke kan behandles udtømmende her.

Danmark gjorde intet for at hindre eller hæmme det tyske angreb. Hvis de regerende danske socialdemokrater m.fl. havde sørget for at ødelægge flyvepladsen i Aalborg, ville den tyske besættelse af Norge sandsynligvis have været umuliggjort.

Tyske okkupationstropper med geværer og kanoner og pik og pak gik i Warnemünde ombord i den ordinære danske færge til Danmark og sejlede til Gedser, hvor de gik i land som andre turister. Derefter marcherede de i ro og mag mod København.

Taktfast og i god ro og orden nåede de skam helt til Vordingborg, før en tilfældig dansker syntes, at de marcherendes stålhjælme og uniformer så lidt fremmede ud, og slog alarm.

Meget tyder på, at der har foreligget underhåndsftaler om den sælsomme besættelse, der også blev kaldt en 'fredsbesættelse', og som blev 'bestyret' venskabeligt og med allerstørste forståelse af det danske og det tyske udenrigsministerium. Udadtil søgte politikerne at opretholde et skin af, at Danmarks suverænitæt og integritæt

Den socialdemokratiske statsminister Wilhelm Buhl opfordrede i radioen til at angive sabotører

blev opretholdt i fuldt omfang.

Kendsgerningerne tegner et noget anderledes billede. Her skal kun strejfe nogle markante begivenheder.

Lige fra besættelsens første dag videreførte socialdemokraterne den protyske politik, som førtes under Første Verdenskrig og i alle de følgende år. Men nu fik den en ekstra tand og udvikledes til en dybtgående kollaborationspolitik, som i mangt og meget mindede om den franske såkaldte Vichypolitik under den gamle marskal Petain og 'socialisten' Laval.

De danske magthavere udstedte en forordning om at efterkomme kongens bud og holde ro og orden. Kongen valgte at blive i sin rede, selv om han og hans regering havde mulighed for at markere dansk modværge ved at rejse ud og oprette en eksilregering som bl.a. Norge, Belgien, Holland og Jugoslavien gjorde det.

I stedet blev det en nødvendig og slidsom opgave for aktive nazimodstandere og ungdommen at opbygge en 'bred', militant modstandsbevægelse, der i solidaritetens tegn kunne deltage i den store kamp for at slå fascismen, nazismen og placere Danmark blandt de frie, kæmpende nationer.

Den danske presse tog straks frivilligt mundkurv på. Ikke en eneste af 'demokratiets vagthunde' protesterede imod denne forhåelse af den højt priste 'ytringsfrihed', der ligesom 'jurisdiktionen på danske hænder' var 'et umisteligt gode'.

De politiske partier gjorde knæfald for undertrykkerne, trampede på grundloven og forbød det kommunistiske parti, der lige fra første færd igangsatte organiseret modstand. Det skete vel at mærke med juridisk tilbagevirkende kraft og gjorde titusinder af mennesker

til fredløst vildt. Det blev 'lovligt' at forfølge partiets medlemmer, der på forhånd var dømt til hårde repressalier, indbefattet livstruende indespærring i fængsler og koncentrationslejre. Senere blev i 50 kommunister udleveret til de tyske SS-bøddler og deporteret til en tysk koncentrationslejr, dødslejren Stutthof. 26 døde, men ingen regering påtog sig efter krigen ansvaret, undskyldte og beklagede deres landsforræderiske handlinger. Det siger sig selv, at ofrene og deres skadelidte pårørende heller ikke på nogen måde fik oprejsning.

Med de tyske tropper fulgte det hemmelige politi, Gestapo. Det tog straks fat på 'arbejdet' og havde et gnidningsfrit samarbejde med det danske politi, som billedligt talt stod ret og servicerede hagekors-'kollegerne'. Det danske politis vidtforregnede net af forskellige kategorier af stikkere gled let og ubesværet over i de nye nazistiske herrers tjeneste. Det danske 'sikkerhedspolitis' kartoteker med navne, adresser m.v. på omkring 300.000 potentielle 'politiske forbrydere' stod til rådighed. Samarbejdet mellem de socialdemokratiske 'aktivitetsgrupper' og sikkerhedspoliet, dvs., den danske udgave af Gestapo, blev her genoplivet, ligesom det gamle HIPA-kartotek helt eller delvist blev genanvendt, i hvert fald hvis man skal dømme efter navnene, der 'gik igen' både her og der. Dansk politi arbejdede hånd i hånd med det tyske Gestapo.

Næsegrus beundring

Allerede den 8. juli i 1940 var de danske politikere rede til at tage et nyt, stort skridt ud ad tilpasningens og forræderiets vej.

Ved en regeringsomdannelse den nævnte dato udsendtes en erklæring, der slavebandt Danmark til Hitlertyskland og dets uindskrænkede 'førerskab'. I erklæringen hedder det:

'Ved de store tyske sejre, som har slået verden med forbavselse og beundring, er en ny tid oprundet i Europa, der vil medføre en ny ordening i politisk-økonomisk henseende under Tysklands førerskab. Det vil være Danmarks opgave herunder at finde sin plads i et nødvendigt og gensidigt, aktivt samarbejde med Stortyskland.'

Det overfaldne og besatte Danmarks ledere underlagde i ydmyge ord og løf-

ter landet til dets brutale overfaldsmand. Samtidig afsløredes en aldrig tidligere set følgagtighed og underdanighed, hvor begrebet højforræderi uvilkårligt toner frem.

Forlængede verdenskrigen

Hele Danmarks industriapparat blev stillet til rådighed for at opfylde nazisternes behov for krigsforsyninger. Danmark blev tyskernes måske vigtigste 'spisekammer', og der var faktisk tale om et 'tagselvbord' af ubegrænset størrelse. De danske levnedsmiddelforsyninger dækkede 12-15 pct. af den tyske befolknings behov.

Økonomiske beregninger har vist, at de danske leverancer forlængede krigen med ni måneder, og at de derved, i hvert fald statistisk, forøgede antallet af dræbte med lige ved syv millioner mennesker.

De danske Tysklandsarbejdere friggjorde lige så mange tyskere, som Hitler derefter kunne bruge som 'kanonføde'.

En anden betydningsfuld støtte til Hitler & Co. var eksporten af danske arbejdere til indsats i den tyske industri. Der var tale om ca. 120.000 mand, med det lille forbehold, at nogle arbejdere var i Tyskland i flere perioder. Det blev bevaret som en dyb og aldrig kulegravet hemmelighed, at flere hundrede 'ulydige' blev arresteret og kastet i 'genopdragslejr' eller 'rigtige' koncentrationslejre, hvor sult og bitter nød var dagens kost. Den dag i dag er det i Danmark ikke kendt og bliver uden for modstandsfolkernes kreds aldrig omtalt, at 400-500 danskere mistede livet i Tyskland, bl.a. ved arbejdsulykker. Emnet var og er tabubelagt.

Lister med røde krydser

De samvirkende Fagforbunds socialdemokratiske topfolk var ved at falde over hinanden for fremme kollaborationen og støtten til nazisternes morderregime.

Lister med navne og adresser m.v. på Tysklandsarbejdere blev tilsendt D.s.F., hvor villige håndlangere nøje studerede listerne og satte små røde (!) kryds ud for enhver, der på en eller anden måde ud fra rent socialdemokratiske definitioner kunne opfattes som 'kommunist', 'opvigler', 'rebel' eller lignende betegnelser.

Hedtoft - ikke Hansen

De mærkede lister blev overbragt til tyskerne, dvs. Gestapo, og fulgte arbejderne på den videre færd i det nazistiske paradys. Arbejderne var under konstant overvågning. Da der aldrig er foretaget efterforskning i dette mørke kapitel, er det aldrig blevet opklaret, hvor mange menneskeliv den gennemførte socialdemokratiske spiontjeneste og angiveriet har kostet.

Hemmelig efterretningstjeneste

Allerede i september 1935 havde socialdemokratiet og D.s.F. oprettet, hvad de kaldte 'Hovedorganisationernes Informations- og Propaganda-Afdeling', HIPA. Den blev ledet af senere statsminister Hans Hedtoft. Oprindeligt stod der 'Hedtoft-Hansen', men den mindreværdige massebetegnelse 'Hansen' blev skrottet. En række senere ledende socialdemokrater som statsminister H.C. Hansen, 'kulturminister' og 'bøsseammer' Niels Matthiasen, den københavnske overborgmester Urban Hansen og udenrigsminister Kjeld Olesen blev pacet frem efter indsats i de forskellige lyssky organisationer, der med bl.a. oprettelse af særlige 'aktivitetsgrupper' og aflytningscentral blev til hemmelige efterretningstjenester. Disse kunne i hele deres virke minde om tilsvarende organisationer i Hitlertyskland.

Den 'kolde krig' startes

Da Anden Verdenskrig, hvor socialdemokratiske ledere og deres organisationer var fraværende på modstandsfronten, og hvor partiet udelukkende var repræsenteret af 'private' socialdemokrater i opposition, lakkede mod enden, reorganiserede lederne HIPA. Alene ordet smagte for meget af det tyske hjælpepolitikorps HIPO, der bestod af danske landsforrædere, stikkere og tor-

tureksperter. Ved et socialdemokratisk møde den 16. oktober 1944 besluttedes det at fortsætte denne efterretningstjenestes 'arbejde' under betegnelsen 'Arbejderbevægelsens Informations-Central', AIC. Det var faktisk starten på den 'kolde krig' og viste, at kampen imod kommunismen var mere vigtig for den socialdemokratiske klike end kampen for en bedre verden og et bedre Danmark.

De første ledere af den rent socialdemokratiske propaganda- og spioncentral blev partindpiskeren og tidligere 'forsvarsminister' – mere korrekt krigsminister – Alsing Andersen, Alfred Bjørklund fra Fællesorganisationen og Ejler Jensen fra D.s.F., datidens faglige landsorganisation. Sigvald Hellberg, der i en periode optrådte som kamoufleret kommunist, varetog den daglige ledelse.

I et 'strengt fortroligt' og afslørende cirkulære, dateret 3. juli 1947, opfordres socialdemokratiske journalister og tillidsfolk til at indsamle, nedskrive og indsende allehånde oplysninger om kommunistiske talere, aktivister, tillidsfolk m.fl. til hovedcentralen.

Et af formålene var at hindre valg af kommunister til tillidsposter i fagbevægelsen.

I de socialdemokratiske klubber på arbejdspladserne blev der ligesom tidligere hvervet betroede spioner eller agenter, der specielt havde til opgave at bekæmpe kommunisterne i al hemmelighed. Deres antal løb op til mere end 6.000 stikkere.

Mørkets gerninger blev et led i den såkaldte kolde krig, der under overfladen var rigelig varm. Der foreligger ingen efterretninger om, at situationen i dag er anderledes end dengang. Måske nærmere skærpet, med inddragelse af fremmede eller specielt én fremmed magts nærgående interesse. Storebror holder øje med dig!

Socialdemokratiet som eneste parti

Ved besættelsestidens begyndelse logrede Socialdemokratiet med halen og indledte straks forhandlinger med de tyske nazister. Ved hemmelige møder på Sandkroen i Nordsjælland i efteråret 1940 gav de tyske forhandlere løfte om, at efter den forventede tyske sejr i krigen ville socialdemokratiets eksistens som

politisk parti være sikret, forudsat at partiet optrådte loyalt, dvs. tjenstvilligt.

Det var hensigten at gøre Socialdemokratiet til det eneste tilladte parti i Danmark. Det er ikke helt klart, hvem der udklækkede den plan, men i hvert fald var Socialdemokratiet med på ideen, skønt partiet derved ville komme til at optræde i samme rolle som den norske landsforræder Vidkun Quisling. Hans efternavn blev synonymt med 'forræder' og 'stikker'.

Gestapos forlængede arm

Straks efter Hitlers magtovertagelse og de brutale forfølgelser af regimets modstandere eller regimets 'uønskede' — kommunister, socialister, intellektuelle, jøder, sigøjnere m.fl. — indledtes en massiv menneskeflugt fra Tyskland, i første omgang til nabolandene. Det samlede antal flygtninge opgives i de 'store bøger' til ca. 500.000. Mange blev afvist ved grænsen, bl.a. hvis de i deres pas havde stemplet et stort rødt 'j'. Denne mærkning, der svarede til mærkningen af kvæg, var gennemført efter forslag fra Sverige, Danmark og Schweiz. Det var en videreførelse af Hitler-regimets gennemførelse af en beslutning om, at alle jøder skulle bære en såkaldt 'Davidsstjerne', en sekstakket stjerne, hvis gule streger var anbragt på sort bund.

Det lykkedes for nogle flygtninge at snige sig over grænsen i nattens mulm og mørke. Det gælder således en gruppe kommunister, som senere deltog aktivt i den danske frihedskamp og bl.a. udførte politisk oplysningsarbejde blandt de tyske besættelsestropper.

Dengang som nu var mange lande interesseret i at holde grænserne lukket, selv om der var tale om mennesker i yderste nød. En række lande var ganske vist ramt af økonomisk krise og arbejdsløshed, men det er jo de kapitalistiske samfunds karakteristiske kendetegn.

Under alle omstændigheder kom den inhumane afvisningspolitik til at koste mange menneskeliv.

Mange politiske flygtninge søgte efter nogen tids ophold i Danmark videre til andre og forhåbentligt mildere himmelstrøg. Men noget over 350, hvoraf de fleste var kommunister, blev i Danmark. De fleste af disse opnåede asyl, men var ellers underkastet en række bar-

ske restriktioner. Det var således meget vanskeligt at opnå arbejdstilladelse, og på den anden side var det forbudt at være en økonomisk byrde for landet.

Ligesom i dag var der tale om en kaotisk og helt usammenhængende kludetæppe Lovgivning, hvorfor flygtningene i praksis var overladt til lige gyldige og/eller afvisende bureaukraters for-godtbefindende.

En statsministers som stikkerleder

Socialdemokratiet betalte en høj pris for at agere i rollen som nazismens og Gestapos forlængede arm. Statsminister Wilhelm Buhl gik den 2. september 1942 til mikrofonen og opfordrede i en 'stor' radiotale alle danskere til at blive stikkere og angive alle, der var modstandere af nazismen og besættelsen — herunder modstandere af den kollaborationspolitik, som socialdemokraterne udformede og anførte. Buhl gjorde det til en 'fædrelandskærlig' pligt at være stikker. Han erklærede, at enhver, der tilbageholdt viden om sabotage eller modvirkede opklaring af sabotage, 'handler mod sit fædrelands interesse'.

De danske politikere tilfangetog i hundredvis af antinazister og sendte dem som gidsler til opbevaring i danske koncentrationslejre — i bedste forståelse med

besættelsesmagten. Der etableredes en arbejdsdeling, hvorefter danske myndigheder, ikke mindst politiet, udførte en del af det 'beskidte arbejde', men tyskerne påtog sig en anden og i mange tilfælde endnu mere beskidt opgave, nemlig henrettelser og deportationer.

Vant til rakkertjeneste

Efter Danmarks tilslutning til den imperialistiske frontorganisation NATO er mange danske politikere blevet så vant til rakkertjeneste og i den grad sovset ind i lyssky og antidemokratisk virksomhed, at det heller ikke voldte nogen vanskelighed at bringe Danmark i krig og gøre unge danskere til besættelsessoldater i et fremmed og for de fleste ukendt land, nemlig Irak, der aldrig har generet Danmark. Mange års tilvænnning som afrettet tyende har gjort Danmark til et lydigt redskab i 'Big Brothers' hånd. Det er karakteriseret ved, at Danmark end ikke har løftet et øjenbryn, selv om USA breder sig i Grønland og efter hemmelig aftale med danske politikere har omgjort den havomkransede verdensdel til en truende base for atomangreb imod andre lande.

Også her var socialdemokratiske ledere ivrige fødselshjælpere.

Det vil vist ikke være muligt at falde dybere.

EU vil ødelægge de europæiske havne

Mindre end et år efter nederlaget til de europæiske havnearbejdere er EU-kommissæren tilbage i angrebet på overenskomster og arbejdsmiljø. Det nye forslag tegner til at være endnu værre, siger Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU.

November 2003 faldt EU-kommissionens forslag om det såkaldte havnedirektiv, da et lille flertal i EU-parlamentet forkastede forslaget efter længere tids konflikt såvel i EU's bygninger som i de europæiske havne.

I forbindelse med konflikten rejste Folkebevægelsen mod EU's medlem af EU-parlamentet, Ole Krarup, bl.a. en række spørgsmål for havnearbejderne, og han lykønskede dem efterfølgende ved sejren med et råd om fortsat at være på vagt:

- Tidligere har kommissionen ikke accepteret nederlag, så sejren er ikke sikret 100 pct. for havnearbejderne. De bliver nødt til at fortsætte arbejdet mod EU-lovgivning, udtalte han.

28. juli i år — kun otte måneder senere — vendte kommissæren for energi og transport, Loyola de Palacio, tilbage med et nyt forslag.

- Det gamle forslag ville have betydet, at arbejde med at losse og laste skibe i de europæiske havne var blevet stillet frit, så rederne selv kunne have valgt, hvem der skal gøre det — uden hensyn til kvalifikationer, overenskomster og arbejdsforhold. Det nye forslag tegner til at være endnu værre, udtaler Ole Krarup, som vender sig utvetydigt imod forslaget.

Historieskrivere og kommunister

Børge Houmann gjorde engang (i en introduktion til et udvalg af Hans Kirks artikler) opmærksom på noget vigtigt angående *historien*, da han skrev:

"Den, som ønsker et mere fuldstændigt og nuanceret billede af en tidsperiode, end historiebøgerne giver, må søge til aviser og tidsskrifter.

Enkelte journalister kommer derved i kraft af deres personlighed og uforfærdethed til at fremstå som deres samtids egentlige historieskrivere."

Og han konstaterede:

"Hans Kirk var en sådan journalist."

At dykke ned i fortidens arkiver – også til den tid, der ligger umiddelbart før det, vi kalder nutiden, hvad der for nogle af os er en del af samtiden – er at kaste sig baglæns ned i medietåger af politisk spin, sensationer, tomme underholdningskalorier og karrierespil. Intet er så kedeligt som månedgamle aviser eller ugeblade fra året før – medmindre det fungerer som nostalgiske dyk tilbage til 'de gode gamle dage'.

Men vil man virkelig forstå vor egen tid – for at få mulighed for at *rykke fremtiden* – må man også kende og forstå fortiden, ikke mindst de seneste generationers, som lagde grunden til det omskiftelige og foranderlige, vi kalder 'i dag'. Det er ikke muligt uden at tilegne sig marxismen og den materialistiske historieopfattelse – uden at forstå kapitalismen af i dag, imperialismen, og klassernes fortsatte kamp. Men det er heller ikke muligt uden at gå til samtidens vidner, til de kloge folk, der iagttog og handlede i deres tid for at rykke den kommende tid i progressiv og revolutionær retning.

Den centrale Nexø

Vi er heldige, at vi i Danmark har en flok af den slags folk, de fleste tilknyttet det kommunistiske parti og dets aviser og tidsskrifter gennem tiden – som Arbejderbladet, Land & Folk og Dagbladet Arbejderen. Og vi er heldige, at en mand som Børge Houmann, der var redaktør af Arbejderforlaget i 30'erne, medlem af Frihedsrådet under besættelsen og redaktør af Land & Folk i en

årrække efter befrielsen, brugte den sidste store del af sit liv til at formidle sin samtid og dens egentlige historieskrivere.

Det var Børge Houmann, der redigerede det store trebinds udvalg af Martin Andersen Nexø's journalistik – '*Det røde flag*', '*Kultur og barbari*' og '*Rejseleksjoner*' – og som udgav hans bibliografi.

Martin Andersen Nexø var kommunistisk historieskriver som aktiv deltager i sin samtids kamp.

Hans Kirk

Nexø's artikler er centrale dokumenter ikke bare for hans, men den danske kommunistiske bevægelses historie.

Det var også Børge Houmann, som sammensatte fire udvalg af Hans Kirks tusinder af artikler, først og fremmest til den kommunistiske presse, samt hans '*Breve fra Horsørød*', et vigtigt dokument om besættelsestiden

Besættelse og kold krig

Hans Kirk (1898-1962) er selvfølgelig kendt for sit skønlitterære forfatterskab, som romanerne fra 20'erne og 30'erne, *Fiskerne*, *Daglejerne* og *De ny tider*. Som forfatter til *Slaven og Vredens søn* og de fremragende 'agitationsromaner' *Djævelens Penge* og *Klitgaard og Sønner* fra 40'erne og begyndelsen af 50'erne. Men hans journalistik – først ved Arbejderbladet, senere Land & Folk frem til hans død – er også af enorm og blivende værdi. Houmanns karakteristisk af ham som en af hans

samtids 'egentlige historieskrivere' er meget nøjagtig. Det er 30'ernes krise og fascismens opmarch, det kapitalistiske Danmarks forvandling af landbrugslandet til industriland, det er besættelsen, efterkrigstiden og den kolde krig.

Samlingen '*Det borgerlige frisinds endeligt*' (1969) er en god introduktion til hans politiske og kulturelle kommentarer, skarpe, kloge, vittige. '*Litteratur og tendens*' (1974) rummer især hans litterære betragtninger og kamp for en progressiv litteratur.

Kirks ophyggelige, videnskabelige metode, som han også anvendte som journalist, tog udgangspunkt i den jævne mands virkelighed. Før fjernsynet bragte han gennem hundreder af interview og samtaler med almindelige folk – arbejdere, pensionister, arbejdsløse, landarbejdere, fiskere, enlige mødre, invalider – deres tilværelse frem og skabte dermed en modvægt til tidens spinvirkelighed i medierne. Et udvalg af disse interview og portrætter – som også omfatter samtaler med en række kommunister om deres indsats i modstandskampen – findes i samlingen '*Godtfolk*' (1980). Den uovertrufne polemiker Kirk finder man i '*Hug til højre og venstre*' (1980).

Tilsammen udgør disse bøger kun en mindre del af hans journalistiske arbejde. Hans bibliografi viser, at der kunne gøres flere udvalg, f.eks. af artikler fra den kolde krig: Danmark under den amerikanske politiske, økonomiske og kulturelle ekspansion under Marshallplanen, koloniernes befrielseskamp, Koreakrigen, den truende atomkrig og fredskampen, antikommunismen, den daværende socialistiske lejrsmgangs.

Men denne tid havde også andre kommunistiske historieskrivere end Kirk. F.eks. den på mange måder imponerende **Rudolf Broby-Johansen**. Hans artikelsamlinger *Imprimatur* (senest i to bind fra 1980), *Skrift i sand* (1970) og samlingen om billedkunst *Kun kunst* (1971) er kildeskrifter af stor værdi. Det gælder også udvalget af den revolutionære sagfører og forfatter **Carl Madsens** artikler '*Når bladene falmer*'

(1975), og ikke mindst gælder det hans store samtidshistorie, *'Fortids møremur'*, *'Flygtning 33'*, *'Vi skrev loven'* m.fl.

Satirikeren som historiker

Hans Scherfig (1905-1997) var lidt yngre end Kirk, men hans skrifter dækker næsten samme periode. En meget stor del af hans omfattende journalistiske produktion er optrykt i forskellige udvalg. Modsat med Kirk blev det meste trykt i bogform, mens han levede. Hans *'Journalistik fra 30'erne'* (1975) giver væsentlige vinkler til den tid. Besættelsestiden behandlede han ikke mindst i romanen *'Frydenholm'*, men også i talrige essays og artikler frem til sin død. Fra begyndelsen af 60'erne foreligger den kostelige *Krigs ABC* (genoptrykt i udvidet form i 1983). *'Den kolde krig i Danmarks radio'* (1986) rummer eksempler på hans radioanmeldelser fra 47-64, *'Månen og Tredivårskrigen'* (1972) er stærke kommentarer til USA's krigsførelse i Vietnam, *'Den fattige mands bil'* (1971) hudfletter det kapita-

John Max Pedersen

listiske 'velfærdssamfund'. Fra 1966 til hans død blev hans ugekommatar i *Land & Folk* udgivet i bogform som *Årbøger*. De udgør vigtige brikker til hele denne periodes Danmarkshistorie. Tværsnit af Scherfigs essayistik findes dels i *'Naturens uorden'* og i de tre bind *'Holberg og andre forfattere'* (1973), *'Det borgerlige samfund og dets institutioner'* (1974) og *'Marxisme Rationalisme Humanisme'* (1975).

Generationen fra 68

John Max Pedersen (1942-1992) indgår i denne perlerække af betydelige forfattere og fremragende journalister og samtidshistorikere. Hans skønlitterære forfatterskab giver et virkelighedsemmende og indgående billede af arbejderklassens liv i tiden fra besættelsen til 80'erne. Samling af hans politiske tekster *'Den røde tråd'* (1984) dækker perioden 1969-83 i indlæg især fra den marxistisk-leninistiske presse i 70'erne og i Dagbladet Arbejderen. Det er en ny revolutionær generation, som træder frem i disse lynglimt af denne turbulente og forvirrede tid, præget af opbrud, af antiimperialistisk kamp og global kontrarevolution. *'Den røde tråd'* tegner et holdbart og præcist signalement af 70'erne og de tidlige 80'ere, oplevet af en revolutionær arbejder, som også var en stor skribent.

Flere kunne nævnes. Ikke mindst fra de seneste 30 år. Men mange af kilderne til denne samtid, som er ved at blive historie, er endnu ikke samlet op – de gemmer sig i arkiver eller på mikrofilm af tidens presse.

Sin tids formidler

Tilbage til **Børge Houmann**. Hans største bedrift er det uomgængelige værk om første halvdel af det 20. århundrede, *'Martin Andersen Nexø og hans samtid'*, i tre vægtige bind. *)

Var Hans Kirk en af sin tids 'egentlige historieskrivere', var Houmann ikke mindst dens store formidler.

Uden at det er ment som en kritik, må det også konstateres, at udgiveren også vil præge udvalget – hans politik, hans præferencer. Houmann var overordentlig samvittighedsfuld og gav, gennem bibliografier og noter, andre mulighed for at kigge ham efter i sømmene.

Det er heller ikke ment som en kritik at konstatere, at de kommunistiske historieskrivere ikke ramte plet hver gang i deres skrivelser, eller at de ikke fik ret i nogle af deres forudsigelser. Det er betingelserne, når man forholder sig til sin samtid, uden at kende alle dens forudsætninger eller facetter. De var på højde med deres tid, og det kan vi også lære af dem.

Børge Houmann (1902-94)

Den gode digter Oscar Hansen skrev engang en lyrisk hyldest: *Pas på de gamle pjecer!*

For det er ikke mindst de gamle artikler, de gamle pjecer, der for en eftertid rummer nøglen til det levende liv, til kampe, sejre og nederlag. De rummer skatkamre af viden, analyse og kamperfaring. Når et stort journalistisk forfatterskab bæres af sanddrøhed, revolutionær glød og marxistisk indsigt, slås der bro fra fortiden til fremtiden.

KR

*) Det bør i denne sammenhæng også bemærkes, at Houmann også stod for udvalget af den store lyriker Otto Gelstedes essays og artikler, og at han brugte fem år på at udgive Gelstedes enormt omfattende bibliografi, som ikke mindst åbner for en central del af tidens kulturdebat, litterære kritik og kunstkritik. Der kunne også udgives relevante nye udvalg af Gelstedes artikler, bl.a. om lyrik.

Netavisen
Kommunistisk Politik
 på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

APK Århus Investeringer i børn - ikke i Mærsk

Kommunen tager fra samfundets svageste og bruger penge på prestigeprojekter i Århus City og en udvidelse af havnen til Mærsk.

Fra alle dele af landet høre man i denne tid om nedskæringer, børnehavebørn skal staves sammen i større institutioner med mindre plads til det enkelte barn og færre ansatte. Folkeskoler, og uddannelser beskæres. Kollektivtrafik skal være en forretning, buslinier bliver lukket, mens taksterne stiger.

Alt imens vælter de rigeste sig i penge, og Fogh-regeringen bruger kæmpesummer på den ulovlige krig mod Irak.

NEJ TIL BUDGETFORLIG

I Århus er børneområdet ramt af nedskæringer år efter år. Politikerne ønsker at pasningsordningerne er ren opbevaring. Oven i sidste vinters dramatiske nedskæringer der bl.a. fjernede madordningerne, har kommunen brudt de indgåede overenskomster og kræver lønnedgang eller fyringer.

Den socialdemokratiske rådmand "Flemming Fadøl" foreslår institutionerne omdannet til små selvstændige økonomiske enheder efter privatkapitalistiske principper. De ansatte skal selv få enderne til at nå sammen ved at afkorte åbningstiden eller måske arbejde gratis.

Den direkte forældrebetaling i Århus

udgør 1/3 del af de samlede omkostninger til pasningen. Det betyder, at en familie har betalt over 150.000 kr. til kommunen i særskat, før barnet når 7. klasse.

Budgetforliget 2005 indebærer også flere ansatte til at straks aktivere bistandsmodtagere, dvs. sætte folk til at arbejde som f.eks. pædagogmedhjælper uden optjeningsret, a-kasse mm. 10 procent af kommunens ansatte får ikke ligeløn for at arbejde.

Politikerne er også enige om at prøve

at få folk til at arbejde helt gratis for kommunen som frivillige i forskellige foreningsammenhænge, forældrebestyrelser, boligforeninger, sportsklubber, og velgørenhedsorganisationer.

Årets nedskæringsbudget vil ikke blive de sidste, kommunesammenlægningerne vil landet over diktere centralisering og flere besparelser.

De underste må stå sammen, nej til studehandler:

**Nej til nedskæringer
Velfærd før prestigeprojekter**

Fremtrædende danske krigsforbrydere burde retsforfølges

Statsminister Anders Fogh Rasmussen, udenrigsministeren og forsvarsministeren er fremtrædende krigsforbrydere, som burde retsforfølges for Danmarks ulovlige krig og besættelse af Irak.

Titusinder af irakere har mistet livet, og det irakiske folk har mistet sin selvstændighed til de nye oliebesættere og kæmper imod det.

Krigen var og er på alle måder folkeretligt ulovlig og i modstrid med FN's charter, uanset at FN nu understøtter besættelsen.

Danmark og USA var ikke truet af Irak. Derfor kan de ikke slippe fri for anklagerne for krigsforbrydelser –

anklager, som burde følges op af domfældelse.

Det er et faktum, det er meget vigtigt at holde fat i.

Ikke nok så megen sminke og pseudodemokratisk snak eller bestyrtelse over udtalelser om, at det krigsførende Danmark selv kan blive ramt, kan skjule disse barske kendsgerninger og Danmarks rolle i at besætte og være med til at udsuge det olierige Irak.

Det er ikke så svært, det officielle Danmark har behov for at fjerne fokus – i et forsøg på at skabe et billede af irakere, der måske snart kommer til Danmark i en "hellig krig", vi alle må værne os imod.

Men der er nok heller ingen tvivl om, at den irakiske modstandsbevægelse forstår, at det er på irakisk territorium, besætterne skal rammes og fordrives. Det er herigennem, modstanden bedst udvikles, og herunder, den internationale solidaritet opbygges.

En solidaritet med en vigtig delopgave: at udbygge forståelsen for Danmarks og USA's krigsforbrydelser mod et land, som i forvejen i en lang årrække var påført kriminelle FN-sanktioner mod den irakiske civilbefolkning, og styrke kravet om de danske troppers tilbagetrækning.

De ansvarlige skal ikke vide sig for sikre på, at retfærdigheden ikke vil indhente dem en dag.

Henning Paaske Jensen
APK Odense

Økonomisk indsamling

KOMMUNISTISK POLITIK OG KPNET STØT DEN KOMMUNISTISKE PRESSE!

Du kan stadig nå at støtte:

*Hvis du ikke har brugt girokortet, så brug det nu! Du kan også gå i en
BGbank og sætte pengene ind, det koster
ikke gebyr. Eller betal via netbank.*

Oktober's bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

*Vil du hjælpe os med et fast beløb hver måned, kan du ringe til 35 43 49
50 eller maile til apk@apk2000.dk, så sender vi dig et antal girokort.
Eller brug netbank.*

KP kommer nu som frankeret brev.

*Fornyelse af abonnement koster
400 kr. for et årsabonnement
275,- kr. for et halvårsabonnement
Giro 1-663-4271*

**Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.**

Dansk og Europæisk Socialt Forum

*Fra den store fredsdebat i Den Grå Hal 2, oktober
Omar Dhahir fra Komiteen for et Frit Irak taler*

Danmarks Sociale Forum er en del af den verdensomspændende anti-globaliserings- og antikrigsbevægelse, som har manifesteret sig med de årlige World Social Forum-møder, og med kontinentale samlinger.

Ca. 600 deltog i aktiviteterne på Danmarks Sociale Forum, som blev afviklet 1.-3.oktober. De mangeartede og spændende aktiviteter og debatter fandt sted en række forskellige steder på Christianshavn.

Talrige workshops og en række større debatter blev gennemført – herunder en debat i Fredsforummet lørdag, som fokuserede på Irak-krigen og den danske krigsdeltagelse.

Krigen var også hovedtemaet for den store debat i Den Grå Hal om søndagen – hvor bl.a. Omar Dhahir fra Komiteen for et Frit Irak talte. Han talte om den irakiske modstandskamps globale betydning – og kritiserede i den sammenhæng den manglende klare

støtte til den irakiske modstandskamp fra dele af venstrefløjten.

En flammende hovedtaler mod Irak-krigen var Lindsey German, talskvinde for den engelske 'Stop the War'-koalition, som har arrangeret de massive anti-krigsdemonstrationer i London og UK. Hun har desuden stillet op til borgmestervalget i London for "Respect – the unity coalition", hvor hun fik over 90.000 personlige stemmer. Respect opstod som en valgalliance i protest mod Labours og Tony Blair's krigspolitik.

Det sociale forum var en succes – men den kendsgerning, at det fysisk foregik spredt bidrog at der savnedes en fornemmelse af fællesskab og sammenhæng i aktiviteterne.

En svær situation

Jeppesom er boligløs, som vi tidligere har omtalt i KP, har sidenhen været indlagt på Rigshospitalet, hvor han blev opereret for betændelse i benene, og der fik han fra lægelig side en sjofel og nedladende behandling, som virkelig bar præg af hans placering i systemet, nemlig som boligløs, og uden rettigheder. Så indtrådte en glædelig foranstaltning, - Jeppes fik tilbudt en lejlighed, og socialforvaltningen ville godt betale indskud og huslejen månedlig, og Jeppes kontaktede igen lejlighedsudlejeren, og troede alt i orden, - men nej, - nu ville udlejeren yderligere have penge under bordet, - for han skulle da tjene penge på sin godgørelse. Den

slags kan socialforvaltningen ikke finansiere, så for Jeppes var det, - farvel lejlighed, og dermed intet ændret i hans svære situation, så gaden, parker og herberger er stadig hans "domæne".

Mod samtaleens slutning fortæller Jeppes at han sad uden for Kvickly på Runddelen med sin cykel og ladvogn og bad folk om en skilling, men at han på personalets eller uddelerens foranledning blev bedt vige pladsen, da han jo ikke kunne sidde der, og måske skræmme "pæne" og købedygtige kunder væk. - Han blev "frarøvet" pladsen under politiets kyndige vejledning.

N.B.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Dagsordenen for 2010

I to måneder har den tyske arbejderklasse gennemført *mandagsdemonstrationer*, hvor titusinder i masser af byer landet over hver eneste mandag har begivet sig ud på gaden for at demonstrere mod den socialdemokratiske og Grønne regeringsplan *Harz IV*. Planen er på én og samme tid et angreb på arbejdstiden, lønnen og pensionerne.

Protest bevægelsen bredte sig hurtigt ud over landet. Den omfatter nu 160 byer. Det karakteristiske ved bevægelsen er, at det er en bevægelse, der udvikles nedefra og ikke er topstyret fra hverken partier eller fagbevægelsens side, hvilket også kom til udtryk ved manifestationen i lørdags.

70.000 deltog i den første landsdækkende demonstration i Berlin. Folk strømmede til den tyske hovedstad for at vise de ansvarlige politikere, at protestbevægelsen ikke er ved at »gå i sig selv«, sådan som mediernes nyhedsudsendelser ellers ihærdigt har hævdet de seneste par uger. Protesten blev udelukkende realiseret synliggjort, fordi enkelte fagforeninger, arbejdsløshedsbevægelser og venstregrupper mobiliserede til den. Det tyske landsforbund DGB nægtede at deltage.

Bevægelsens styrke hænger blandt andet sammen med, at Siemens og Daimler Chrysler med regeringens billigelse gennemført 40 timers arbejdsuge uden lønkomensation, hvilket i sig selv er en kolossal provokation.

I Frankrig har virksomheden Robert Bosch også presset de ansatte til længere arbejdstid med samme løn. Den franske regering har lovet arbejdsgiverne – i Frankrig fastsættes arbejdstiden ved lovgivning - yderligere fleksibilitet på arbejdstiden inden udgangen af 2005. Dette har også medført en begyndende protestbevægelse.

I Holland organiserede landets stør-

EU-kommissionen har netop fremlagt et forslag til nyt arbejdstidsdirektiv, der vil forlænge arbejdstiden. Det vil bombe arbejdsforholdene tilbage til arbejderbevægelsens start.

Faglig kommentar

ste fagforeninger en protestdemonstration i weekenden imod den hollandske regerings planer om at gennemføre nedskæringer i bl.a. folkepensionen og arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Presset på arbejdstiden og løn i de enkelte EU-lande er naturligvis ikke en tilfældighed.

Den 4.august offentliggjorde Den Internationale Valutafond (IMF) en rapport med et yderst kontant og klart budskab: Forlæng arbejdstiden! De vestlige landes økonomiske samarbejdsorganisation OECD har i en rapport fra juli anbefalet større fleksibilitet. EU's stats og regeringschefer gav allerede på topmødet i Lissabon i 2000 hinanden en frist på 10 år til at forvandle EU til den mest konkurrencedygtige økonomi i verden.

Nu foreslår IMF, at EU prioriterer angrebet på arbejdstiden helt i front, da planen kører alt for langsomt.

EU-kommissionen har netop fremlagt et forslag til nyt arbejdstidsdirektiv, der vil forlænge arbejdstiden i op til 65 timer på en uge over en *referenceperiode* på fire måneder. På årsbasis må arbejdsgiveren kræve 48 timers arbejdsuge i gennemsnit. Det nye direktiv vil bombe arbejdsforholdene tilbage til arbejderbevægelsens start.

Toppen af dansk fagbevægelse væl-

ger at negligere problemet for danske arbejdere:

- *Kommissionens forslag får næppe betydning for Danmark. Men i en række europæiske lande kan vi forudse, at regeringerne vil udnytte mulighederne for at skrue op for arbejdstiden. Vi skal ikke arbejde længere i Europa. Vi skal i stedet arbejde mere smart, så vi kan sikre både konkurrenceevne og fleksibilitet, der kan sikre en ordentlig sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv,* udtaler LO's næstformand, Tine Auvig-Huggenberger, i en pressemeddelelse.

- *Vi skal holde fast i de regler, vi har på det danske arbejdsmarked om arbejdstid. Vi synes, at vi er bedst til selv at forhandle os til rette. Vi ønsker ikke en EU-indblanding og er bekymret for, at det vil forringe de vilkår, vi har i dag,* siger formanden for Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Bente Sorgenfrey.

Hvor vidt disse to kransekagefigurer ikke selv er bevidste om EU's magt over lokale danske bestemmelser, eller om de bevidst forsøger at besnakke og foregøgle deres medlemmer, at der ingen ko på isen er; - det skal være op til den enkelte at gisne om; men det er et faktum, at den danske aftalemodel ikke står til troende, når EU dikterer! Det er lige så klart, at også danske arbejdsgivere vil og af konkurrencemæssige årsager skal følge i samme spor.

Det handler dybest set om et konkurrenceforhold mellem imperialistiske magter indbyrdes, hvor udgangen på kampen blandt andet afhænger af udnyttelsesgraden af egen arbejderklasse. Med kransekagefigurerens udtalelser lægger dansk fagbevægelse på linie med forræderiet under 2. verdenskrig op til at vælge side til fordel for dansk og europæisk monopolkapitalisme – imod egen arbejderklasse!